

Kutasi Horváth Katalin

Levelekkel hullok

Kutasi Horváth Katalin

Levelekkel hullók

Holnap Magazin 2018

© Kutasi Horváth Katalin 2018

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Borító grafika: Somogyi-Deák Mercédes

<https://tintaminta.blogspot.hu>

Grafika: Kutasi Horváth Katalin

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB-Bindex Kft, Miskolc

Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 175 oldalon

A Magány hegedűje

A Magány hegedül

Nem írok én olyat,
Mi idegen tőlem,
Hisz visszaüt az nyomban:
Örök kárhozat!
Nem írok olyat se,
Mivel nem értenék egyet,
Szemrehányó betűmáglyán
Égnék szégyenemben.
Nem írok valamit,
Csak azért, mert illik,
Nem írok hát semmit,
Így tisztességesebb.
Nem írok le bármit,
Hiába diktálják,
Elhallom vagy kihagyom,
Hogy hasonlítson rám.
Nem írok le titkokat,
Legfeljebb kódolva,
Jól megőrzöm őket –
Íratlan szabály.
Nem írok le vágyakat,
Csak ha előtörnek,
Ha nem bírok velük,
Leírni muszáj.
Nem írok én ostobát,
Bár annak tarthatod,
Felvállalom igazát,
S még be is láthatod.
Nem írok, ha velem vagy,
Csak ha egyedül,
Körülöttem ilyenkor
A Magány hegedül.

Tükörben

Objektívem: szemem, szimmetriát veszek!
Elferdül az emlék, gyertya helyett tört fény.
Aranyozott múltban felfénylik a jelen.
Mivé válunk majdan? (Kínos balsejtelem...)
Panyókára vetett dőre emlékezet,
Sokat látott tükör: foncsorozott üveg.
Mit mutat a múltból? Mit látsz a jelenből?
Valóságot tükröz? Rácsokat jövendöl...
Satnya virág helyett remek, mímés rózsa,
Stilizált csigákban festékbe zárt rozsdá.
Pattogzik a múltam, harmóniát szívok,
Díszes képkeretből vendégeket hívok.
Előkelő leszek, palást lesz vállamon,
Titkaimat rejtve kék szakáll államon...

Tüskék

Bennem borong a bánatod,
Magamban látom azt vissza.
Szorongva vágyom mosolyod,
Bűntudatom' tán felissza.
Bénán botlik az értelem,
Gyötrelem hullámszik benned,
Feltorlódott a sérelem,
Segítek lapátra tenned.
Buggyanó buborék létünk,
Bús bokrok tüskéin pukkan,
Fakírként bocsájtjuk vérünk,
Fájdalmunk már meg se mukkan.

Nem írok, ha...

Nem írok, ha ágyú dörren a fülemben,
fegyverek közt tényleg hallgatnak a múzsák.
Nem írok, ha munkám elragad vágyamtól,
s nem érzek mást, csak az élet nehéz súlyát.
Nem írok, ha muszáj, te sem kötelezhetsz.

Ha viszont tiltanál, csak azért is írnék.

Fáj, ha előtörne, ami foglalkoztat,
de várnom kell vele,
s beteg leszek szinte,
hogya gúzsba köt.
Ha nem volna tintám,
hát kormot ragadnék,
vagy vérembe mártanám tollhegyem.
S ha nem volna tollam?
Meglopnám a ludat.

Nádat vágnék, csontot faragnék,
egy útszéli kis bot is akárhol megterem...

Írnék a ruhámra, a kötésekre,
a dobozra vagy az újság szélire,
írnék a támfalra, a sziklarepedésbe,
csak hogy megtalálhassam önmagam.
Nem írok le akármit, csak azért, hogy írjak.

Hogyha már leírom, annak súlya van.

Amit nem írok le, az bizony elszáll,

Néha megesik, és szégyellem magam.

Nem tudom már oly jól felidézni újra,

de tán mégsem volt oly fontos,

hisz elrepült tova.

Nem írok, ha nem jut az eszembe semmi,
hisz ilyenkor oly üresen kong az öntudat.
Hogyha nem írhatok, előbb-utóbb fáj is,
ilyenkor észrevétlen tör elő egy újabb gondolat.
Nyugtalanságom is békülni látszik,
s ha írok, a békétlenségem elmarad...
Nem írok én arról, mit más is eldalolhat,
arról írok főként, amit csak én tudok:
amit érzek, látok, amit kigondolok.
Bár sokszor hasonló ahhoz, amit más mond,
mégiscsak egyedi, hiszen csakis én vagyok!
Nem írok én olyat, amiben ne hinnék.
Megteremttem álmom minden papíron.
Nem írok én olyat, amiben ne volnék,
hisz valamelyik alakba befészkelem magam.
Lehet, hogy mindegyik én vagyok egy kicsit,
Így aztán semelyik sem vagyok igazán...
Nem írok, ha nem írhatok,
mert más szükség kiüti kezemből ceruzám,
de aztán még inkább írok,
mert a mellemben feszülő sóhaj
úgyis szétrepeszti ruhám.
Nem írok, ha nem hagyják,
hogy felrójam, mit érzek,
de attól még megmarad a benyomás,
elősettenkedik, rám települ újra,
s írok, írok, mert írnom muszáj!

Tovafolynék

Nem kezdeném újra, ez az én életem.
Minden kellett hozzá, hogy magam legyek.
Megbotlanék újra, ha sorsom úgy kívánja,
Megint végignézném, hogy suhan el nyaram.
Akarnám a sok jót, akarnám a rosszat,
Ami elmúlt, vagy tán ezután vár rám.
Miért is kerülném a felállított csapdát?
Tudom, hogy rám vár, így belelépek hát...
Kikecmergek újra, nem kell a segítség,
Makacsul kitartok, érlelődök tán.

Nem akkor kímélsz, ha rám tolod a rácsot,
A régi bilincs még tökéletes rám.
Hiába tehetném, nem mennék messzire,
Tudnád, hova gyere, találkozhatnánk.
Megsúgná a szellő, csobogná a patak,
Beléd dübögné a vízesés robaja.
Benne folynánk tova, mindig csak előre,
Köveink közt tisztulnánk, de nem kopna a csoda.
Miért kezdjem újra, ugyanez kell hozzá,
Ez az én végzetem, hogy magam legyek.

Átverés

Visszajövök, de vigyázz rám!
Békességet veszni hagyni,
Siralommal töltekezni,
Áldott szókat félrelökni,
„Isteneknek” behódolni,
Véletlenül mélybe hullni,
Éjféli rémektől futni
Nem akarok többé soha!
Nyugalmat kívánok végre,
Bánatommal kiegyezve,
Imádott csöndemet féltve,
Bálványokkal perlekedve.
Esti harangszót feledve
Akarattalanul lépek,
Visszatérek, még remélek,
Bár gyötörnek árnyékképek.
Egyezkedni kellene hát,
Ha reményem nem verne át...

Rikkanás

Régi rejtelmek árnyán,
Fenyőfa ragacsos ágán
Rigónak hangos a fészke,
Rövidke dalt füttyörészve
Kilesem féltett titkát,
Felejtelek rozzant kalitkát.
Szállok röpké rovarral,
Békülök nagy hangzavarral.
Jussát hadd követelje,
A rosszat könnyen lenyelje,
Emészd jogosultságod,
Rád ragad elfogultságod.

Kabátban

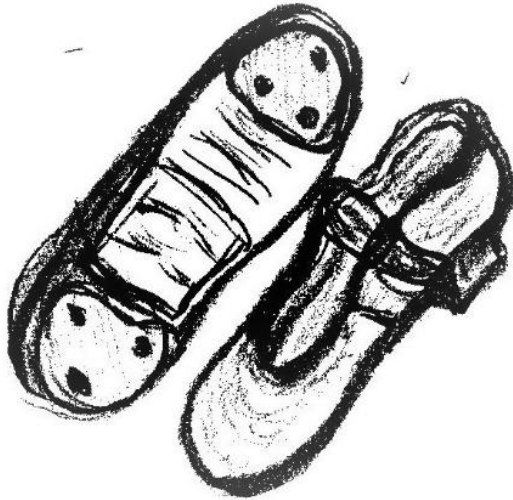
Földön járok,
Ideköt léptem.
Középpontban vagyok,
Magamban hordozom énem.
Ismét hátat fordítok,
Zsebembe rejtem lényem.
Ki vagyok én?
Egy vagyok csupán.
Kivagyok.
Magam vagyok.
Jól ítélem.
Asztalomon lomok:
Viaszba öntött fájdalom,
Magamba fojtott bánatom.
Szánalom!
Ceruzám vézna,
Nem fog a tollam,
Átszínez engem a patron, a tinta,
Kicsordul könnyem,
Leszakad a hinta...
Vitorlavászon feszül a szélnek,
Kell még a kabát, nincs vége a télnek!
Hagyom...

Ki kicsoda?

Én vagyok én.
Kivagyok én.
Te ki vagy?
Te vagy ki?
Ha te lennél én,
kilennél te,
de te nem én vagy,
akkor ki miért vagy?
Ha hagynám, hogy te legyek,
hol lennék én magam?
De ha én te lennék,
akarnám-e magam?
Szánalmasnak látszol,
hisz azt hiszed, kivagy.
Ki nem vagy te, hiába hagyom,
nem lehetsz, ki én vagyok,
ha kivagy, hát hagyom.
Észreveszed, ha kivagyok?
Csordulj ki magadból,
legyél hát én magam,
bár nem biztos, hogy hagynám,
hogy belém bújjon magad...
Vásznadra festhetsz tán,
én lennék, ki vagyok.
Vásznamra átlépnél,
magadból kikelnél,
akkor is te volnál,
ha belém mélyednél.
Én magam maradnék,
Véznán átlátszanék,
ki nem akarnék kelni,
s veled sem cserélni!

Kimutatás

Bárminemű lehet.
Mégis – vagy épp ezért – semleges.
Közömbös a lét is, mely nem tántorog.
A kimutatás sántít.
Eltántorít.
Utánnézzek?
Kövessen?
Minek kutatni, mi rideg, élettelen?
Felkarcolt padló vasalt cipő alatt:
Ez maradt utána...
A többi csak számadat.

Fújhatom...

Humorral feloldom szélsőségem,
Nevetek bőszen, ha megtehetem.
Kihasznlom a jó alkalmat,
Hisz bánatra van szabva már életem.
Sírok én csöndben, ha senki nem látja,
Különben huncutul rád nevetek,
Íroniával állok magamhoz,
Kacagva csendesül így a bajom.

Tréfára fordítom jelenem búját,
Derűmet irigyli, aki csak lát,
Legyintek, kacsintva fittyet hányok,
Szóviccem csattan homlokodon.
Ugratlak, ez lesz az én fedezékem,
Mosolyod mosolyt szül, elhiheted...
Görbe tükörként nézek a mára,
Vigyorom torzul, tiszta röhej.
Kínom is kuncog, hisz tehetetlen,
Kijózanító, így félelmetes,
Falra hányt borsó törekvésem,
Gúnyosan nézem, majd félreteszem.
Viccet gyártok, poént kreálok,
Felszabadultan felnevetek,
Könnyebbé válok pillanatokra,
Elszáll a jókedv, visszaesek,
Majd eszembe jut, hogy könnyebb a súlyom,
Hogyha a jó kedély nótáját fújom...

Bánatszellem

Bánatom békés, csöndes,
Bambán borongok néha.
Fakul, majd újraéled,
Balgá, bolyongó szellem.
Néha csak megsuhint, pöcköl,
Máskor meg ostorral sújt le,
Bordón buggyan a vérem,
Elnehezül a létem.
Békétlen bűvá fortyan,
Buggyog a fájó emlék,
Lágy szellő hűti a lábát,
Szilárdul. Testet ölt még?

Mosolyalbum

Humorban fogant,
Derűt varázsolt.
Tréfa volt minden,
Gógicsélt hát.
Oázni végképp
Elfelejtett,
Mosolyra váltott
Minden sírást.
Grimaszolt, pózolt,
A világ jó volt,
Örömmel vette,
Mit felfedezett.

Nőtt a kis csöppség,
Huncutul szemlélt
Mindent, mit értelme
Felfoghatott.
Rosszat tapasztalt?
Fordítva nézte!
Vicesnek látta,
Így felnevetett.
A sok-sok aggályt
Könnyedén úzte,
Messzire hajtotta,
Parodizált.
Vidult a lelke,
Vidított más is,
Üdébb lett tőle
A poshadó lét.

Könnyebbé tette,
Mi elnehezült már,
Tavasszá színezte
A rideg telet,
Kacagott egyre,
Gyógyszernek nézte
A vigyort, az öngúnyt,
A vidám hitet.

Ugratta társait,
Viháncolt egyre,
Azt hitte, örök
Optimizmusa.

Ám egyszer csak
Groteszkbe fordult
A léte, nem tűnt el
Mégse víg mosolya.
Kacagva hívta,
Megtáncoltatta,
Kifárasztotta
Jól a halált.

Humorát hagyta
Örökök rátok,
Erről szól vicces
Testamentuma.
100 évet élt így,
Utánozhatnánk,
Kipróbálhatnánk
Víg modorát,
Jó kedvét féltsük,
Boldogan nézzük,
Fel – s megidézzük
Mosolyalbumát!

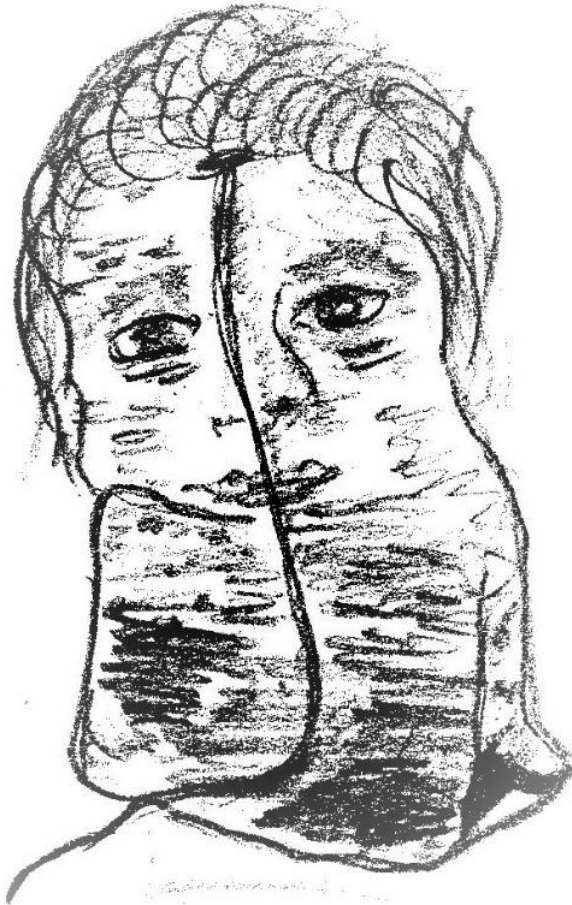
Zavar

Színehagyott faliképek,
Agyonkopott kárpitok!
Messze réved az időben,
Feltárul még új titok?
Úgy tesz, mintha értené is,
Mit érzékszerve felidéz.
Homályos csend veszi körbe:
Elképesztő szakadék.

Csendesen kutat a mában,
Minden hajszála fehér,
Elszalad a gondolata,
Elfelejt, mit remélt.
Lágy már minden, túl képlékeny,
Formátlan és csenevész,
Ki akarna törni bentről,
De hisz nincs bezárva szegény!

Más rácsot kéne itt rázni,
Ám korlátolt az öntudat,
Gyere többször, látogasd meg,
Örülj: érdeklődést mutat!
Összemosódnak a képek,
Újra nő a messzeség,
Amit a sors gazdagon mért:
Most már fájó veszteség.

Te-ázó

Mamuska

Megfáradt pillantása,
Rég megalkudott a léttel.
Bágyadtan néz fel,
Szemében nincs szemrehányás,
Hisz a fájdalom lecsitítja,
S már csak legyint a szenvedésre.
Lankadt a válla.
Sokat cipelt már,
Mindig is nagy súly nyomta,
Alacsonyabbá görnyedt,
S elnehezült a lába.
Én szárnyait kötözném vissza,
De talán útjában volna.
Nyomná a hátát,
Kényelmetlenné lenne fekte,
Nem segítene ezen a párna.
Ücsörög lábára dőlve,
Olvasni próbál,
Nagyítója világít kezében.
Kitalálja azt is, mit nem lát,
Legyen az írás,
Vagy bánatunk,
Akár a szívünk vágya.
Megérti sorsunk
Változtathatatlanságát.
Mindentudó ráncok
Gyúlnak az arcán,
S jobban fáj neki, amit lát,
Bár hallgatunk róla,
Mint amit hall, ha mondjuk.
Átvállalná a terhet tőlünk,
Hiába jóval nagyobb,
S mozgíthatatlan sajátja.

Meggyötörte az Élet.
Háborút élt meg
Kívül, a nagyvilágban,
S a családi belviszályban.
Tán túl hamar feleszmélt,
Lázadozott,
Majd megbékélt...
Szövegetett vásznakát,
Terveket és vágyakat,
Palackozott borokat,
Megélt már jobb korokat.
Raktározta a létet,
S rájött: nincsen kímélet.

Örököltük génjeit,
Betegsége rémeit.
Összefonódott énünk,
Összemosódott vérünk.
Elfogulttá lettem én,
Te, legdrágább a Föld kerekén!

Együtt - nélkülöd

Pokol szélvészében kavargok, félek...
Örvénylik körülöttem a szörnyű kín.
Meggyötört, zord bűnösök közt eszmélek,
Szennyes örvény ostromoz, tetemre hív.
Újra meg újra elkárhoznék érted,
Csókodért epedek, újra áhítom.
Szívedre hallgatsz? Érdekeid sérted.
El nem érhetlek, így könnyem szárítom.

Testvérvigasz

(Munkácsy Mihály *Ne sírj* című festményére)

Ne sírj, édes húgom,
Piros lesz a szemed,
Könnyed elsimítom,
Együtt érzek veled!
Amúgy nincs igazad,
Oly nagyon sajnálom,
Rosszat tettél, tudod,
Magad is belátod...
A büntetés jogos,
Mást én sem mondhatok,
De hajadba gyorsan
Koszorút fonhatok

Igaz, ami igaz,
Engedetlen voltál,
Háromszor intettek,
Mégis visszaszóltál.
Kerüld el atyánkat,
Elpárolog mérge,
Nem oly vastag, hidd el
A szívének kérge.

Itt vagyok én neked,
Lelkedet ismerem,
Bánatod félretedd,
Mosolyod szeretem.
Nézz csak körül szépen,
Milyen csodás a kert,
Minden mily' egyszerű,
És nem nyakatekert.
Gyere, nézd a rózsát,
Vagy préselj virágot,
Lepd meg szüleinket,
S váltsd meg a világot!

Számolok vele(d)

Ma még...
Lankadatlan lázadok,
Néha belefáradok.
Létem lassan leperereg,
Bolond, aki kesereg.
Lassan csepeg az eresz,
Engem ma már ne keress!

Holnap...
Lenge lepel testemen,
Kezed legyen kezemen,
Hús tenyered érintsen,
Lágy szavad még szédítsen,
Halk sóhajom ne fájjon,
Lelked lelkemmel járjon!

Holnapután...
Lelkesülnek lelkeink,
Teljesülnek terveink:
Ladik ringat gyengéden,
Azúr az ég, nem ében.
Angyaloktól öelve
Felbukkansz a közelbe'.

Kandalló-dal

Duruzsol és pattog,
Mindig éhes, kárál,
Panaszkodik, kérlel,
Soha meg nem hátrál.

Kéri a magáét,
Különben kialszik,
Nem termel meleget,
Egyből megharagszik.

Kényeztesd jó fával,
Hadd ropogjon benne,

Piros tüze izzon,
Mintha mérges lenne.

Csakis így lesz boldog,
Ne higgy a látszatnak,

Vígan felparázslík,
Lángjai játszhatnak,
Felégetnek mindent,
Egymást nyaldoshatják,
Vadul táncra kelnek,
Parázson rophatják.
Perzselnek és égnek,
Levegőre vágynak,

Pattogásuk dörren,
A jövőbe látnak?

Mégis megbocsájtok,
Felizzik vágyam is,
Felemésztem magam,
Megosztom ágyam is...

Mihály dala

Márványból van szíved,
Szoborként helyt állnál.
Gyönyörűen festesz,
Ám tökéletes
Vonásaid mögött
Minden érzést elrejtész.
Érzékenyebbek
Még a kövek is nálad,
Nem vetsz alamizsnát,
Így koldus-lelkem kiszárad.

Árva lettél,
Hát hozzám szegődtél,
Magadba zárkóztál,
Előlem mindig rejtőztél.
Gazdagnak tartottak,
Pedig szegény voltam:
Nem adtál szerelmet.
Léket kapott hajóm,
A Senki szigetén
Találtam meg valóm.

Színpaddá vált létem
A komáromi révben,
Póreségre vágytam,
Meztelen szívedre:
Hogy ne takarja semmi
Valódi énünket,
Hogy csak a természet
Hajtsa a vérünket...
Hogy semmiségnek lássuk
A vagyont és rangunkat...
Hogy végteleníthessük
Boldogságunkat.

Te-ázás

- Világgal egygyé
Válhatok teám által,
Őrzöm a titkát.

Szomjas a bensőm,
Egyediségem tárul
Minden korty révén.

Szívem lenyugszik,
Meghallom, mit súg elmém,
Leszűröm hangját.

Magamat újra
Jól leforrázva érzem,
Kiázott lelkem.

- Össze is zúzhatsz,
Porladva ráeszmélek:
Élénkké teszek.

Kóstolgatsz, szürcsölsz,
Vágyaim gőzölögnek.
Rád telepednek?

- Eloszlik párád,
Keserűbb minden perced,
Éveid múlnak.

- Aromám őrizd,
Jól zárj el szíved mélyén,
Gyengül erőm már.

– Több kell belőled,
Teltebbnek hiszem létem,
Erőssé formálsz.

– Felöntesz újra?
Igaz, fakóbb varázsom,
Idézd a régit!

Megfogtam csészéd.
Hagyod, vagy szabadulsz tán?
Elütök, érzed.

– Maradj, szorítlak,
Átszínezted a létem.
Belém ivódtál!

– Keringek benned?
Felpezsdítem a véred?
Hatok szívedre?

– Általad teljes
összhangban van világom,
Őrizlek holtig.

Száraz még lelkem,
Egyediséged érzem,
Szürcsölnöm kell még!

– Könnyeddel áztatsz,
Homályos vágyad tisztul.
Kit látsz most bennem?

A lemez másik oldala

Átmelegíthetnélek,
Tán fel is olvaszthatnád,
Néha úgy érzem.
Hagynád, vagy ellenkezni?
Hűvös a szíved,
Kemény az érintésed olykor.
Nem lágyulsz lomha jajomra,
Hát muszáj lesz valamit tennem.
Lelketlenül létezni lehetetlen.
Hiába vágyunk a jóra,
S hiába nemes a cél,
Mi vezérel minket.
Muszáj, hogy felizzon
Benned az élet,
Kell, hogy lángra lobbanjon
Egykori álmod.

Ne hidd,
Hogy most már vége,
Ne hidd,
Hogy hagyom kihűlni
Egykorvult szenvedélyed,
Mert akkor kialszom én is.

Nem lankadhat lelkesedésem.
Lemezünk lázasan serceg.
Ne várjuk meg, míg lejár,
Fordítsuk meg hát végre,
Halljuk a jövő dalát,
Próbáljuk ki a B oldalát!

Ha leírom...

Nem írok, hát ne válaszolj,
Várd meg, míg mégis írok!
Ha írok, már nem írok olyat,
Mit nem írnék le később,
Így megbánhatok.
Ha nem írok, azt jelenti,
Időre van szükségem.
Ne erőltesd, hogy írjak,
Hisz nem tudok.
Ne írj hát addig te se,
Míg én nem írok,
Hisz addig úgysem válaszolok.
Tudom, hogy mit kérdeznél,
Így úgyis válaszolnék,
Anélkül, hogy te írnál,
Hát várd meg, hogy én írok!

Nem, te nem tudod,
Én mit kérdeznék,
Ezért hiába írsz,
Az nem az én válaszom.

Nem írok, hát ne válaszolj,
Várd meg, míg végre én írok!
Lehet, hogy más választ
Reméltél volna,
De ha már leírom,
Visszavonhatatlanul
Úgy is gondolom!

Levelekkel hullók

A természet mámorában

A pipacs a mezőn már tűzre lobban,
A kiszáradt nyár most jó nagyot roppan;
Szeressétek a madárnak trilláját,
A szél meglöki lágyan a hintáját.
Ott a válasz a kőben: máris csobban,
Neked felel, míg csak a szíved dobban.

Megmártózik az ég a fénylő tóban,
Ki meglesi, részesül minden jóban;
Kékellő csöndet őriznek a nádak,
A kényes csillagok Tejúton járnak.
Nemrég elsüppedtél térdig a hóban,
Most kéjjel jársz a virágtakaróban.

Körülöttem falevelek zizegnek,
Avar alatt ravasz kígyók sziszegnek;
Minden bokor, s fa virágait ontja,
Ez a méhek és a darazsak frontja.
A bokrokon ökörnyalak libegnek,
Az ösvényen apró lábak tipegnek.

Gyermekeimet is megbabonázza,
Féktelen vágyaim megzabolázza;
A természet csodája végtelenít,
Míg a város sebekkel éktelenít.
Ülj le egy kicsit a fák árnyékába,
Feledkezz bele a szél játékába.

Az Oszoly csúcsán

Soká kérleltem, játsszunk, daloljunk,
Keressük fel a virágos mezőt...
Elfelejtette, mennyire szeretted
A tavaszi erdőt, az éledezőt.
Tülköltem volna elefánt-hittel,
Hogy akarja akarni a régi mosolyt,
Hogy kívánja megmászni még egyszer,
Újra Csobánka mellett a sziklás Oszolyt.
Nem ér fel csúcsára zaj, se aggódás,
Békét teremt a kettős kereszt,
Ha kősziklává válsz, idefent maradhatsz,
De családod vár, hát útnak eredsz.
Kétes szabadság, mit a csúcson érzel,
De átéled, igaznak tetszik neked,
Újra és újra keresed, kívánod,
Felcsendül vágyad, a múlt üzen neked.

Szárnylebbenés

Örülj csak a fellegeknek,
Enyhet adó friss esőknek,
Megifjul majd szíved-vágyad,
Nyiss ajtót a szellemeknek!
Hogyha tisztán élsz és bátran,
Részegedve boldogságtól,
Az égből is hozzád szállnak,
Kukucskálnak köddé váltan.
Hogyha gyenge szárnyuk lebben,
Sóhajukat megértetted,
Kerülöd a sürgés-forgást,
S nem is élhetnél már szebben!

A Hirsch-oromnál

Ó, egy kis semmiség!
Pille lebben tova.
Vele száll a dalom,
Én sem tudom, hova.

Kölcsönkérem szárnyát,
Hadd repítse vágyam,
Koldus-szívem remeg,
Ha megérint lágyan.

A langy szellő gyógyír
Meztelen lelkemre,
A természet-színpad
Feltárul kedvemre.

Végtelenbe nyílik
Ez a pompás látvány,
Éppoly maradandó,
Mint a nemes márvány.

Nem lehetek szegény,
Akármilyen árva,
Odafent a csúcson
Önmagamba zárva.

Mátrafüred felé

Százitkú völgy vezet,
Örök a pillanat.
Múlt árnyékán elmerengsz,
Szemed kallómalmokat kutat.
Lelkedre misztikus fény vetül,
Sáranyag-voltodat feleled.
Vigyázz, ha itt maradsz,
Jelened eltemet,
Méltó a jelenet:
Puha moha betakar,
Évtizedek könnye hull,
Tudatod elfolyik,
Patakmedret alakít.
Korhadó fa a tanúd,
Levelei közt heversz,
Avarrá alakulsz,
Porladó emléked itt lebeg,
Egyedülvalóságodért remeg,
Hiába keresed,
Szellőként elsuhan.

Feneketlen-tó

Nádasnak mélyén hápog az emlék,
Tolláskodva felbukik, kárál a lét.
Farktollat csóvál, felrepül, csobban;
Felkarcolt vízfelszín: felhorzsolt remény.

Mérleg nyelve billen, hullámszik a kegy,
Haltetem fehérlik, tele van a begy,
Teknőspáncél szárad, galamb felrepül,
Víztükör elsimul, megcsillan a kedv.

Szökőkút ível a tó közepén,
Egy padon ülünk, Kosztolányi terén,
Kócolódik már fűzfám bozontja,
Felpattan a perc, elengedem kezét...

Édes mostoha

Ködbben a kőszirt, rejtőzik a szikla.
Felsejlik sorsom, foszladozik leple.
Lecsusszan halkán, s feltárul a titka.
Megdermedt a múlt, zordabb lett a létem,
Komoran néz rám, szemöldöke rándul,
Fenyeget egy rém, kicsordulhat vérem.
Araszolsz némán, felszuszogsz a hegyre,
Próbálsz még, gyermekké tesz szíved,
Jól tudod pedig: nem számíthatsz kegyre...
Nem enged a kőszív, nem puhul meg soha,
Hiába a vágy, a legenda oda,
Mást mutat a táj, az édes mostoha.

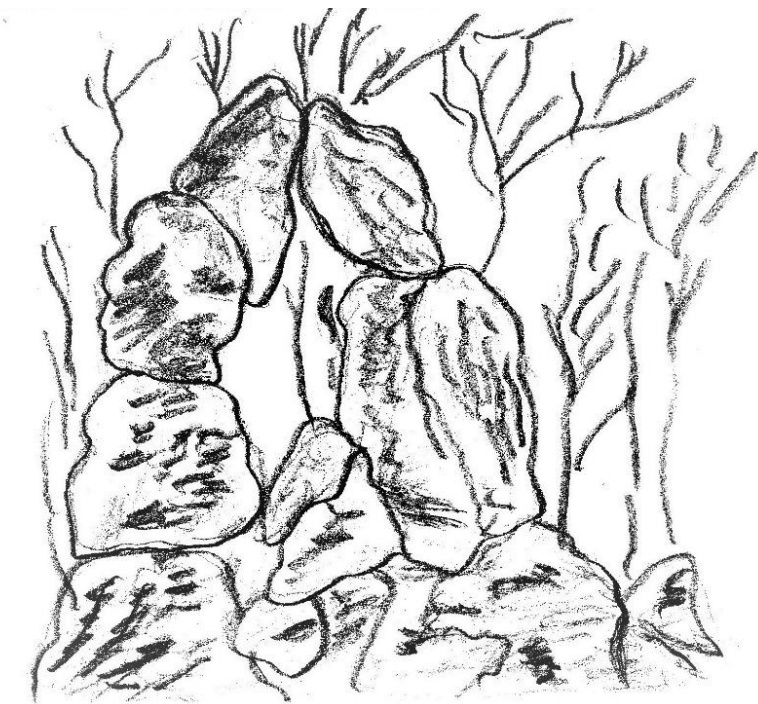
Sukoró környékén

Ingókövek közt
Gránitsók csattan,
Egymáshoz húek
A vad kőzetek.
Óriások hordták
Egymásra őket?
Mi tartja össze
A kőtömböket?
Egyensúlyoznak,
Felmagasodnak,
Billeg a létünk –
Ám szilárdak ők.
Jól támaszkodnak,
Mi szóródunk szét...

Élükön állva,
Szanaszét hányva,
Művészi módra
Megkomponálva:
Valószerűtlen,
Meginzó jelen.

Lepattant róluk
Tátosok vágya,
Moha nőtt rájuk –
A regényes múlt.
Felfedhetetlen
Titkukat őrzik,
Izgalmas kérdés
Az eredetük.
Megannyi furcsa
Szakrális emlék?
Gondosan épült
Hit-menedék?

Átlát a résen,
Aki csodálja,
Átjárja lelkét
A varázs szele.
Nem kérdi, merre
Vezet az útja,
Előre néz csak,
És biztos lehet.

Várgesztes felé

Porcukor-álom
Borult a tájra, érzem,
Szépül a létem.

Hószőnyeg mélyül,
Boldogan süpped talpam,
Szabadon lépek.

Ropogok én is,
Egyesülök a hóval,
Lábnymunk őrzöm.

Sorompó árvul,
Megkerülöm a sorsom,
Vár rám a vár már.

Kapuja zárva,
Feltárul mégis múltja,
Hiába omlik.

Emlékét féltem,
Megérinti a lelkem.
Megújul egyszer?

Vágy

Kőszikla szerettem volna lenni,
Mely nemesen tűri szeleknek mérgét.
Tölgyfaként szilárdan megálltam volna,
Ki elpusztíthatná saját férgét.
Zajban és mennydörgésben éltem – féltem.
Béke is lehetne részem – mégsem
Dalolom bérceknek virágos dalát,
Inkább a szabadság kérlelő jáját.
Ne csak a zsarnokság hallassa szavát,
Mosollyal színezzük át ezt a hazát!

Csúfolódás

Elnehezült már léptem a hóban,
Részesülhetnék én is a jóban.
Sarat dagasztok, ökörként élek,
Nem tudom, kitől mit is remélek.
Többen is húzzuk szekerünk rúdját,
Lucskosult szénánk nehezült súlyát.
Azonos vággyal, hasonló jajjal
Nézünk szembe a növekvő bajjal.
Utunk fogy, mégsem könnyebb a bánat,
Szürke ég festi zorddá a tájat,
Kormosan ásít, kiölti nyelvét,
Félresöpri most minden elvét,
Nem szépít, vádol: igásként élhetsz,
De akkor fönről mit is remélhetsz?

Szárligeti kör

Bakancsom loccsan a sárban,
Az combomig fröccsen,
Úgy lépek, mint egy mocsárban.
Nincs többé kímélet,
Gúnyos barna lé
Kacag a nadrágszárban.
Tócsát kerülve baktat a lélek,
Sártengerbe gázol,
Minden ingatag: nem remélek.
Ó, természet, már megint leigázol?
Szántóföld mélyül orvul alattam,
Nehéz rögak tapadnak hozzám,
Vágyaim sorra elhagytam,
Levakarhatatlan
Kísérőmmé vált a nyűg.
Az ingoványos jelen átkot hoz rám?
Csusszan a föld is alólam,
Gúnyol a víg madárszólam,
Nyamvadt keltike
Vicsorít rám némán,
Hogy jutok itt át? – dermedek bénán,
Gallyakon egyensúlyozok félve,
Egy üdébb, virágosabb
Tavaszt remélve,
Kibicsaklok jobbra, balra,
Nem fakadok most még dalra...
Hóvirág bukkan fel, lógatja orrát.
Szeretne látni még magaformát?
Azt hittem, egyedül ejtőzik,
A göröngyök közt rejtőzik,
Fényképezem jobbról-balról,
Megfelelkezem minden jajról-bajról,
De hármát kell lépni csupán,
S a kacér tavasz nevetve üt kupán:

Egész hóvirágmező terül elém,
Nem is egy kisördög nevet felém,
Kacagva trappolok nyakig a sárban,
De rég voltam a vitányi várban!
Kicsúszik alólam a göröngyös lét,
Ép kéz, s láb
A Mária-szakadéokban a tét.
Szárliget!
Sárliget lesz mától a neved,
Tavaszi emlékeimben itt a helyed!

Valahol júliusban...

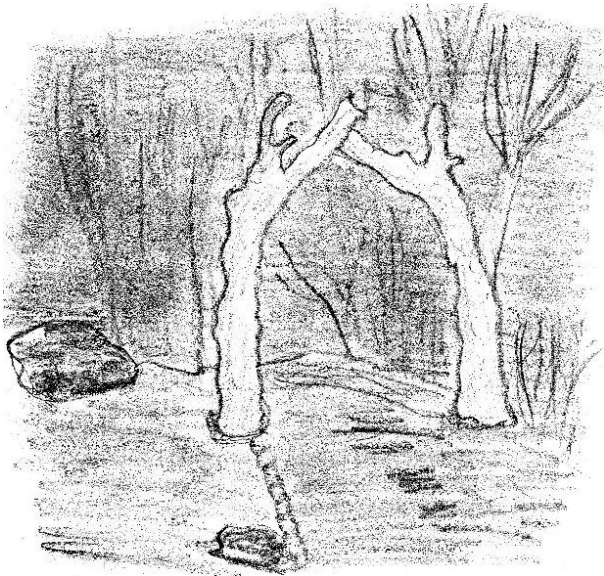
Nincsenek válaszok, csakis miérték.
Elrontott életek, elhajigált vérték.
Az együttérző szem melegsége
Lehetne lelked elesége.
Emlékszel, hogy dübörgött,
Morajlott a víz?
Eltelt már öt év.
Ne mondd, hogy tíz!
Fenn a magasban
Menedékház meredt,
Hogy felértünk végre,
A könnyem eleredt.
Széles mosollyal
Simítottad arcom,
Vitézül kiálltam,
Mégvítam a harcom.

Vidáman indultunk,
Nem számoltunk bajjal,
Hólabdaként pattogó,
Ránk zúduló jajjal...
Már-már csaknem fagyott,
Fülünket jég verte,
Kétségek közt hagyott,
De az ember kiheverte.

Most is riadtságot
Tükröz még a szemünk.
Az az idő elmúlt.
Felderül jelenünk?

Hamis csengés

Hópehely hódol
Hajlongó ágon,
Vendég az ember
Itt e világon.
Hűvös a szív és
Hasad a lélek,
Hiába hallom
Hangodat, félek.
Hirtelen huppansz
Hökkenő hóba,
Semmi kilátás
Nem jöhet szóba...
Hiába hangolsz,
Hamisan csengünk,
És ha felérünk,
Csak homályt zengünk...

Madarasulásom

Száraz szálfák mellett
Szomjazom a szépet,
Simítom törzsüket,
Kerülöm a lépet.
Magasba vágyom én,
Lombok rejtekébe,
Madarak honába,
Zajok ellenébe.

Hallgatnám trillájuk,
Vágyom a dalukra,
Meglesném én őket,
Adnék a szavukra.
Szellő legyezgeti,
Simogatja szárnyuk,
Levelek neszeznek,
Felkínálják árnyuk.

Hogyha felrepülnék,
Bekapcsolódhatnék,
Meglesném kottájuk,
S velük dalolhatnék.
Kísérném nótájuk,
Hogyha patak volnék,
Élvezném a szépet,
Hamisan nem szólnék.

Befogad az erdő,
Kórusába bevesz,
Bármit is cipelek,
Minden terhet levesz.
Hogyha dúdolgatok,
Elhallgat a madár,
Magamba fordulok,
S nincs már éles határ.

Szajkósulok végül,
Vagy tán fürjé válok,
Úgy érzem, ma éjjel
Itt, az erdőn hálók.
Maradok, ha lehet,
Egyszerűbb itt minden,
Jóval átláthatóbb
Minden élőszinten!

Elhaló kérdés

Csillagok jöttek-mentek,
Ébredt vagy feküdni készült a város.
Éjszaka álmok,
Nappal vágyak kergetőztek,
Este sem pihent a lélek,
Nappal sem tette dolgát...
Csöndre vágyott, de nem lett,
Olykor szitka dübörgött,
Zümmögött máskor búja.
Álmodott ébren, majd hökkent,
Nyugtalan virrasztott éjjel.
Fáradtabb volt, mikor felkelt,
Kialudt lelkesedése,
Csöndesült szívverése.
Céljait szellő sodorja.
Felébred egykori énje?

Patakparton

Mondd csak, te bösz patak,
Mit torzsalkodsz folyton
Kedves madarammal?
Így vagy tán kódolva?
Feleselsz a réttel,
Szembe folysz a nappal,
Perlekedsz a széllel...
Ki fertőzött így meg?

Csúfolod az eget,
Kicsiny virágomat,
Báránfyfellegemet.
Mit ártottak neked?
Gáncsoskodsz haladdal,
Kiugrasztod gyakran,
Mebántod szavaddal.
Nem volt elég? Valld be!

Civódsz a kérésszel,
S hogy mi bajod lehet,
Nem fogom fel ésszel...
Viszályban fogantál?
Ki szítja haragod?
Gyűlölködsz, vitázol!
Vagy mindezt tagadod?
Még mit nem merészelsz?

Fenyegetve sodorsz
Mindent az utadból,
Semmit meg nem gondolsz...
Kérlelhetetlen vagy.
Mit háborogsz folyton?
Nem vagy elégedett?
Minden másképp folyjon?
Inkább oltsd a tüzet!

Hagyjad szelíd őzem,
Mit ártott az neked?
Kérdésem mellőzzem?
Másfelé sétáljak?
Lejebb van bárányom,
Farkast uszítasz rá,
Rád hajlik páfrányom,
Torzítod árnyékát.

Hogyha megfejténénk
Haragodnak okát,
El is felejtethnénk,
S vígan csacsoghatnál.
Békében ellennél
Szelíd madárkámmal,
Soha nem terhelnél,
Felszabadítanál.

De te csak gerjeszted,
Nem nyugszol, tajtékszol,
Mérgedet terjeszted,
Zúgolódva morogsz.
Mindenki kinevet,
Magadban háborogsz,
Nem törődnek veled,
Egyszemélyes csatád.

Csak a vizsály éltet,
S könnyeink táplálnak?
Van, ki megbékíthet?
Visszatántorodnál?
Ez az, ami mozgat:
Hadakozol folyton,
Más könyvet lapozgat,
S elkerüli partod.

Ösvénnyé válok

Végtelenített erdei úton
Szökken az emlék, kerget a vágy.
Fény ágbogában futrinka táncol,
Rigófütyty árad lombokon át.
Zörren a sűrű, rezzen a lelkem,
Elnyeli léptem a fa levele.
Árnyékká válok, nyúlok a nappal,
Elárul mégis egy jajduló ág.

Érzem, hogy mászom a fatörzsön feljebb,
Fellegetek érint sebzett tenyerem.
Tudómmal tisztul jelenem átka,
Könnyebbé lesz a nem kívánt teher,
Frissül vérerem, szívem kitágul,
Szabadnak hiszem a képzeletem.

Ősz kergetőzik surranó széllel,
Rozsdát is szétszór, pereg a múlt,
Mégis a jelenben lépdelek egyre,
Gallyakon reményt sző, csillan a hit,
Ezüstös pókszál arcom simítja,
Szagatom mégis, űz a sok Nincs...

Kövek merednek, amerre járok,
Ki tudja, mióta porladnak már.
Figyelik bágyadt mosolyom titkát:
Egyszerre hasadtunk darabokra szét.

Szűkül az ösvény, csalántól égek,
Messze csal mégis a merengő fény.
Üzen a Messze, már majdnem értem,
Tollak közt borzolódik a felismerés.
Ha elrepül tőlem, megkeresem majd,
Eljövök, hogy úton – s ne utadban – legyek.

Végtelenített erdei úton
Battyogok vissza, a Muszáj vezet,
Árnyékom tűnik, esteledik már,
Bagoly les mélán, prédát keres.
Vagy ösvénnyé válok, szolgálom célod,
Maradok mégis, s vezetlek, míg lehet.

Levelekkel hullok

Dante-utódként erdőbe értem,
Úgy tűnik, nem sötét – rejtelmes tán.
Utam kerestem, kusza volt minden,
Hirtelen ráleltem, álmodtam, lehet.
Látom a végét, nem rohanok már,
Komótosan lépdelek, várnak a hegyek,
Ha véget ér egykor a rám szabott ösvény,
Csillagokba lépek, megbékél szívem.
Ha utamba áll egy bestia árnyék,
Átugrom könnyedén, hadakozni kár,
Félrehúszom a lombkoronákat,
Feltörő fényben eloszlik az árny.

Ha levél aranylik a fák sűrűjében,
Elém vetíti a közelgő telet,
Tudom, hogy megújul
Minden, amit látok,
Ám én elmúlok,
S más nézi majd
A fakadó rügyet.
Sétámat nyújtom,
Húszom a percet,
Magamba szívom
Az üde reményt,
Vége lesz mégis,
Megérkezem majd,
Messzire sodor a suhanó szél.
Ha el is felednek, itt voltam mégis,
Levelekkel hullok, s tán rám lépsz te is...

Erdő szeretnék lenni

Erdő szeretnék lenni mától,
Vagy benne egy út,
Mely magamhoz vezet.
Átszellemülten futnék előre,
Keresném, jobbik énem merre lehet.
Lehajolnék az út porába,
Hátha összeszedhetném magam.
Megsimogatnám az árnyékomat,
Mit elhagytam,
Mikor lezártam múltamat.
Tükrözne valamit énbőlőlem,
De hagynám, hogy áttörje a nap sugara.
Árnyéka voltam csak önmagamnak,
Most segít az árny, hogy magam legyek.
Ha elkanyarodnék saját utamról,
Jöhetne jó szél, mely visszavezet.
Magam vagyok az út, kipróbálom,
Meddig tud elmenni rajta a képzelet...
Tapostam, tapostak épp elégszer,
Bizonytalan volt, merre megyek,
Kirajzolódott az út fonákja,
Gondolom, színe milyen lehet.
Lehulló könnyem rám pergő harmat,
Megtisztulhatnék, de sünné görnyedek.
Megrozsdásodott már tüskémnek éle,
Avarrá formál át minden levelet.
Merre vezet hát? Fönről láthatnám.
Felszálllok, de betakar a szűzi lepel...

Fa voltam egykor

Igen, tán fa voltam egykor egy árnyas úton,
Hisz úgy vonz az erdő, hogy szinte fáj:
A fenyő, a szálfa vagy a derékban megtört,
A sugárral átölelt s a tölgyfakirály.
Mi fénylik szebben? A bükk vagy a nyír?
Mindegyik folyton magához hív,
Egyre csak titkokat fecsegnek fülemben,
Elmondják, hogy éljek: oly egyszerű!
Nem értik, miért nem teszem, mit hallok,
Maradhatnék is, hozzájuk tartozom.
Elmegyek mégis, hogy visszajöhessenek,
S hogy még jobban örüljek: újra köztük vagyok.
Egyszerűbb utat kínálnak ekkor,
Mint amiről letérek, s mit el mégsem hagyok,
Jó volna köztük meggyökeresedni,
Emberebb lennék, ha újra fa vagyok!

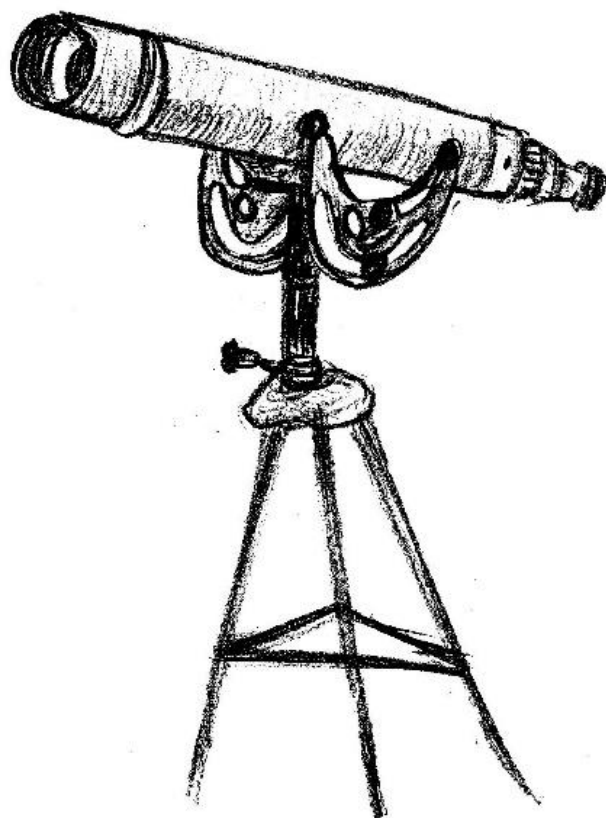

Vacogó vágyak

Fehérrarany színben hunyorog a felhő,
Elcsendesült minden, duruzsol a szellő.
Szolid, hamvas éjben vibrálnak az ágak,
Fenyők álma újul, vacognak a vágyak.
Karistolják egymást, felsebzik a jelent,
Egymáshoz dermednek, játsszák az esztelent.
Hóból van bundájuk, koszorújuk dérből,
Megjelenik Mirígy, elég volt Ledérből!
Összekuporodnak, csillagokba néznek,
Előszelét érzik fergeteges vésznek.
Tovább botorkálnak, védelmet keresnek.
Mi van a hó alatt? Lépnek és elesnek.
Kemény jégcsap mered, csipkebokor boga,
Vigyázz, húsdod vájja – hiába nincs joga...
Csontig ér a hideg, jégvirág a szívem,
Gémberedik lelkem, nincs szivárványívem.
Megmoccanok mégis, érzem a végtelent,
Kiáltanék nagyot, hívnám a Névtelent.
Meredező szikla, élettelen jövő,
Szememről mégiscsak lehull a szemfödő.
Meglátok egy kis rést, megrepedt a világ.
Merre van egy angyal? Hol egy apró virág?
Elrepültek messze, leolvadt a szárnyuk...
Eltiporták őket, emlékké vált árnyuk.

Csillagokba néző

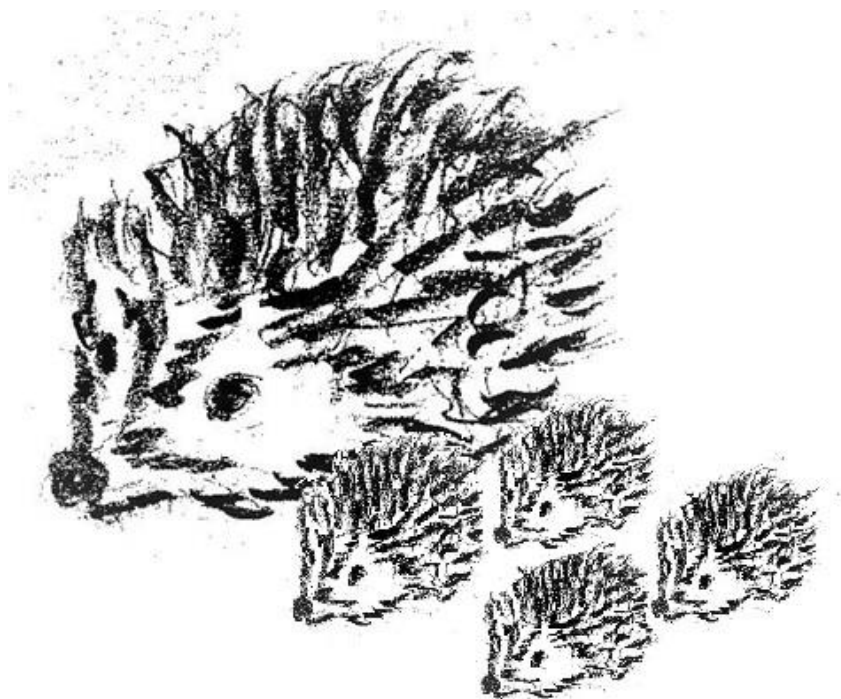
Ajkam szelíd esőt kóstolt,
Majd szivárvány kelt az égen.
Felragyogott bánatos arcod,
S csókot lehelt a májusi szél.
Jólesett a röpke béke,
Hisz nemrég villámlott még.
Megcsendesedtek felhőim,
Megszelídültek indulataim.
Lassacskán ránk alkonyodott.
Kék bársonyával
Betakart minket az éj.
Megjelentek csillagaink is,
Majd elhalványultak,
Hisz most már csak
Emlékeinkben hunyorognak.
Ajkam újra szelíd esőt kóstolna,
Ismét szivárványra vágynék,
Lágy szellő érintésére,
S megízlelném az egykori békét...

Vízió

Tekergett az égbolt, csillag akart lenni,
Hullámzott a dombság, éji folyót játszott.
Megannyi tűzcsóva izzott narancsfényben,
Hiába volt kacér, mind betegnek látszott.
Mérgesen kavargott, elragadott gőgje,
Bodorított tenger medúzát ringatott,
Világot formált át, uralta az eget,
Ráömlött a tájra, nyugvót felriasztott.
Hogyha mégis aludt, álmok koronázták,
Templomtorony bökte aranyló, kék szemét,
Fekete tűz lobbant, gyászt hozott az éjbe,
Égig tört a lángja, kővé dermesztették.
Összenőtt a házak oldala, teteje,
Alighanem átok ült ki a dombokra,
Messze kergetőzött lakóinak vágya,
Kékeslila árny szállt a sötét lombokra.
Levett szemüveggel pont ilyennek látom,
Felszállt sóhajunkat szellő ragadja el,
Félelmeink hegye fellegekbe kormoz,
Értelmét a létnek ördög tagadja le.
De a Hold, s a csillag derűsen világol,
Játékossá teszi múlékony világunk,
S ha az égi jelet olvasni tudhatnánk,
Átformálódhatna oktalan sirámunk...

Sün-dörgő

Mókus-dal

Száraz, árnyékos erdő a vágyam,
Hol nagyra nő a lucfenyő,
Az oly finom tobozt termő! (Jé, a farkam napernyő!)

Több lakást is megépítek,
Spájból nekem jó sok kell,
Hisz a boltba sose ugrok el! (Az ágak végét kapom el.)

Van, hogy varjúfészket szerzek,
S alakítom kedvemre,
Csak a kullancs és a bolha van ilyenkor terhemre!

Odvakat is látogatok,
Fészkem mohával bélelem,
Legyen bogyó, gomba, dió, egyszóval sok élelem!

Kedélyesen kúszok-mászok,
Ágról ágra szökdelek,
Szakadatlan mozgolódok, ha már egyszer fölkelek!

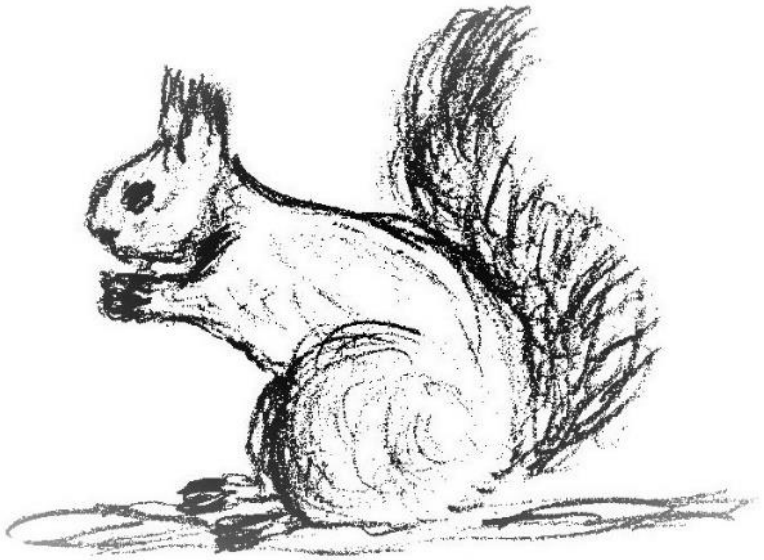
Iramodok, meg-megállok,
Kitűnő úszó vagyok,
De most hangyatojást látok, ne hidd, hogy sokat hagyok....

Folyton nyalogatom magam,
Tisztálkodok eleget,
Kora reggel kóborolok, nem bírom a meleget!

Félek nagyon a záportól,
A vihartól meg rettegek,
Megérzem én a változást, fütttyentek és csettentek.

Nemcsak az esőtől félek,
A nyuszt lehet a végzetem,
Bozontos farkam a legszebb, ez megrögzött képzetem.

Sokan nem szeretnek engem,
Kártékonynak tartanak,
Vígán élek együtt ezzel, csak békében hagyjanak!

A búbos vöcsök dala

Szemem vörös, csőröm rózsza,
Tollgallérom berozsdált.
A tappancsom úszóhártyás,
Karcú nyakam szép formás.

Dísz tollaim felmerednek,
Bóbitáim szép nagyok,
Ezért kaptam én a nevem,
Viszont télen megfagyok.

Arrébb szállok én ilyenkor,
Halat bárhol találok,
Visszatérek majd tavasszal,
S akkor lefiókázok.

Olyan vagyok, mint a párom,
Bár ő kicsit testesebb,
Szertartás az udvarlása,
Halat hoz fel énnekem.

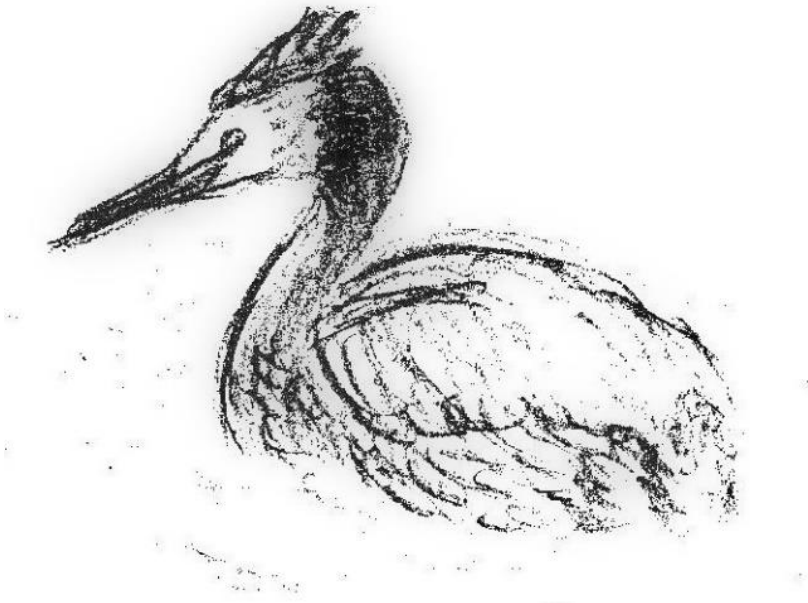
Kuporodva várok én rá,
Extázisba kerülök,
Nemsokára tojást rakok,
El én nem menekülök.

Szép, csendes nádas a lakom,
Úszó fészke nagyszerű,
Vízinövényekből formált,
Viszonylag nagy légtérű.

A picinyem rögtön úszik,
Feltétel nélkül követ,
Merüléskor mélybe viszem,
Fodrozom a köröket.

Hogyha muszáj, szárnyra kapok,
Hasítom a kék eget,
Sebesen szállok ilyenkor,
Kitartóan verdesek.

Ne keverj össze Bankával,
Egész máshogy nézek ki,
Kemence is lehet búbos,
A tévedést zárjad ki!

Sas-dal

Gatyám barna, szemem dió,
Tollruhám meg változó:
Fekete és sötétbarna,
Tőben fehér, mint a hó.

Repülésem méltóságos,
De járásom jó vicces,
Csavarvonalban támadok,
Ha épp nem vagyok spicces.

Szárnyaimat összekapom,
Markom előre nyújtom,
Zsákmányomra ferdén csapok,
Karmaimmal így sújtok.

Tüskéje nem védi a sünt,
Páncélja sem a teknőst,
Ha én szemet vetettem rá,
Áldozat lesz és nem hős.

Parlagi vagy szirti vagyok,
Békászó is lehetek,
Nézz az égre, talán most is
Fejed fölött repkedek...

A monogám kiskakas

Volt egyszer egy kiskakas,
Elég gőgös, sőt nyakas.
Tiritarka tollakkal
Perlekedett sokakkal,
Legyezgette szárnyait,
Ijesztgette társait.
Nem tudta a gazdája,
Milyen is a fajtája,
Monogám volt a kakas,
És mint mondtam: jó nyakas.

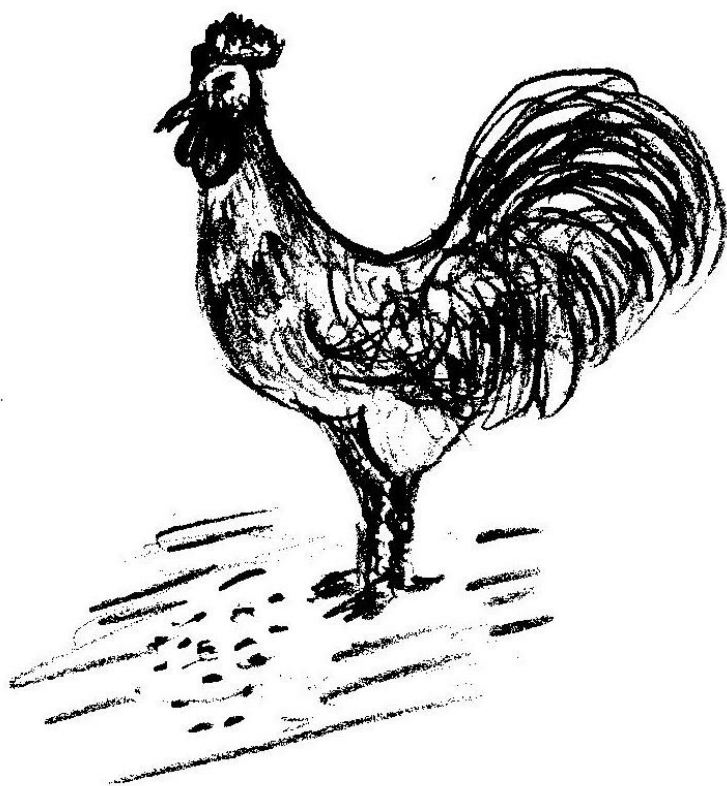
Minden rendben volt vele,
Szépen nőtt a kis begye,
Kapirgált és szemezett,
Bemutatót rendezett:
Farktollait keltette,
Szakállkáját lengette,
Nagy taraja piroslott,
Sarkantyúja csikorgott,
Csodálták a külsejét,
S különleges énekét.

Kukorékolt a kakas,
Hangja mély volt, majd magas,
Változott a hangszíne,
El is terjedt jó híre.
Kotkodácsolt minden tyúk,
Finom lett a csirkehús,
Tojáshalmok meredtek,
A pulykák is nevettek,
Gágogtak a kis libák,
S nem okoztak galibát.

Tetszett ő a tyúkoknak,
Nem is egynek, túl soknak,
De ő eggyel szemezett,
Mindig egyet keresett.
Háremet ő nem akart,
Minden rovar kikapart,
Odavitte Helénnek,
Így kérte meg nejének.
A többire nem nézett,
A dolgával nem végzett...

Szép kis tyúk volt a Helén,
Édes taraj a fején,
Kotkodácsolt hevesen,
Bólogatott kedvesen.
Elfogadta ő Artúrt,
Aki neki rovar turt,
A többiek káráltak,
De ők mégse hátráltak.
Próbálkozott a gazda,
Átkot szórt a kis gazra.

Más tyúk neki nem kellett,
Akármilyen szép fejlett...
Volt egy másik kiskakas,
Bár ő nem volt ily' nyakas,
Az iramot nem bírta,
Mély bánatát elsírta.
Mit csináljon a gazda?
Haragudott a gazra.
Tekerje ki a nyakát?
Száműzze a kakasát?

Sok-sok kérdés mérkőzött,
 Ám szívébe férkőzött,
Benne volt Artúr helye,
Ha nem is volt több neje.
 Békén hagyta ő a párt,
Bár így kissé rosszul járt.
Még egy kakast kerített:
 A másiknak segített,
 Így bírták az iramot,
S nem kaptak szívrohamot.

Helén jól élt Artúrral,
Jóban voltak az úrral,
Büszke volt a gazdájuk,
Gondot viselt ő rájuk.
Csodájukra járt a nép,
Tudniillik milyen szép:
Artúrnak csak Helén volt,
Szíve mindig helyén volt.
 (Ha monogám a kakas,
Hiába vagy te nyakas...

Sün-dal

Ormánykámmal szimatolok minden gyanús jele,
Félénk vagyok, elkerüllek, hogyha észreveszlek.
Orromból és számból bizony folyik a nedv ilyenkor,
Esetlennek tarthatsz joggal, de elfutok mindenkor.

Ha már erre nincsen idő, gömbbé válok hirtelen,
Tüskéim közt lélegzem ám, s lehet, hogy ez dicstelen,
Nem harcolok én ilyenkor, merev szőröm jól megvéd,
Keress inkább másik zsákmányt, nem én leszek az ebéd!

Elvagyok így jó sokáig, nem fáraszt ki ez a póz,
Jól kiszolgál a hátizmom, akárcsak egy hű apród.

Szeretem a bokros helyet, imádom a korhadtt fát,
A gyökere odvas legyen, hadd üssek én ott tanyát!
Gilisztát és csigát gyűjtök, húsos gyümölcs jó falat,
A kisegeret is elkapom, de nem eszem meg a halat.

A tojáshoz is szeretem ám, a fácán épp ezért utál,
De nem ismerek oly állatkát, ki jókedvűen szalutál.
Szeretek egyedül lenni, megvagyok én egymagam,
Megvan az ideje annak, ha a sünlány sünt akar.
Lehet akkor öt vagy hat is, minek izgassam magam?
Téli álmod alszom békén, aztán jöhet a kaland!

Hempergőzőm a vackorban, a hátamon sok megmarad,
Jó lesz majd a csemetéknek, míg más finomság akad.

A vackomban széna, szalma, sokféle levél lapul,
Odúm kijáratánál az észak-délt vedd alapul!

Az egész talpamon járok, nem úgy, mint a vadmalac,
Harminchat fogam van, míg te harminckettővel harapsz.
Karcú kulcsonttal születtem, ötujjas a végtagom,
Szépségem és hasznosságom tovább már nem méltatom.
Hogyha dalt írnék magamról, nem hagynám ki azt aényt,
Hogy vadászat közben bizony én is kerülöm a fényt.

Megszelídülök én gyorsan, próbáld meg a tejecskét,
Előbb-utóbb hagyni fogom, hogy simítsd a fejcském.

Formálódás

Csiszolódva

Vakító tisztaság,
Megtört remények éle...
Csiszolódtunk eleget,
Erőszakkal fényeztek készre.
Mi mindent tükröznek
Lepattintott vágyaink?
Mennyire élezték hegyesre
Vádjaink, megélt valóságaink?
Megformált egyedek,
Széppé hamisított vadság
Néz farkasszemet,
Igazi rabság!
Megnyesett álmok,
Ezerszeresére növesztett átkok
Útján járok,
Idegenül, fagyosan, zordan fájok.
Csiszolódnál?

Hegyen formálódtál

Törékenynek tűnsz,
Erős vagy mégis.
Sokat kibírtál,
Drágaköveimmé
Hegyekben edződött kristály!

Nap érlelgette,
Szellő formálta,
Vihar csiszolta,
Hó dédelgette
Hatszögű oszlopos tested.

Hegyessé váltál,
Szívembe fúródsz,
Jég fagyasztotta,
S kiolvadt lelked,
Megsütögette a Hold is...

Színtelen orcád.
Élesebb vádad,
Átlátszóbb terved,
Tisztább látásod,
Gyémánt helyett is csillogsz.

Jogarom éke!
Belém vésődtél,
S nem beléd véstek,
Szavaid késtek,
S nem repedt meg az átkod.

Jáspisom lettél

Jáspisom lettél:
Növeltél lelki erőmet,
Újra és újra életerőt is adtál.
Elfogy reményem, hiába nyúlok érted,
Próbállak magamhoz vonni,
Elcsusszansz tőlem.

Vesémbe láttál,
Csodáltad harmóniámat,
Szabadon jártunk-keltünk, igaz: időre.
Bár több időnk van, korlátoltabb lett létünk,
Egyre csak keressük békénk,
Hamuvá porlunk.

Magadba zártál,
Jó melegem megőrizted,
Lenyugvó napom sugarát gyűjtögetted.
Este, ha fázom, jó lenne visszakapni,
Bújj hozzám, meleg lesz újra,
Kihúlsz különben.

Gyenge volt szívem,
Fölötte hordtalak egyre,
Jól aludtam, hisz veled álmodtam gyakran.
Számba vennélek, jó lenne megtisztulni,
Tudni, hogy mi is a célunk,
S merni akarni...

AmeTISZTánlítás

Tisztának látszol, ártatlannak,
Majd beléd csepeg a méreg.
Megfesti könnyed, áttetsző lényed,
Lassan szívároგ benned
A gőgnek kecses fölénye.
Itatós módjára jársz el:
Muszáj beszívnod minden cseppjét,
Nem pergetheted le úgyse magadról!
Magadhoz búvölsz szépségeddel,
Elevenebbé varázsolsz engem,
Rád kell csak néznem, átlátlak,
Mégis magaddal ragad a lényed:
Virággá nyílhatsz széjjel szememben,
Nem tudom, mi lehet
Szépen letisztult titkod.

Orgona bújt meg benned?
Vagy csak színeit elkoboztad?
Fürtös gyöngyike lelkesített?
Vagy tán ibolya tintája folyt szét nálad?
Indigó járta által a szíved?
Liliom, jácint játszik kristályaiddal?

Rideg, szabályos
Formákba rendeződtél,
Nem férek legbensődhöz,
Nem engedsz igazán magadhoz.
Vitrinben megcsodállak,
Ám nem áraszt meleget már
Szívemben kimért előkelőséged.
Más illik hozzád, s hozzám,
Megőrzöm hát magamban
Azt a gyönyörű képet,
Ami alapján rád esett
Választásom.

Ezüströggént

Ezüströggé váltam,
Értékké kövültem.
Furcsán nézik szürkés,
Érdes felszínem.
Csillogásom látják,
S érzik keménységem,
Ellenállok most már,
Megtartom színem.
Megfeketít bűnük,
Tükrözöm világuk,
Kicsorbítom késük,
Bár könnyen elkopok.

Felhevülök olykor,
Elolvadok néha,
Ezüstfolyóm apad,
S megszilárdulok.
Ötvözhetnek rézzel,
De ölbe tett kézzel
Nem várom ki sorsom,
Elébe megyek.
Pénzzé válok, ha kell,
Fizetem a révést,
Előállíthatnak,
Manipulált leszek.

Alkimisták kezén
Születek vagy halok,
Ki - és elnyerhetnek,
Kivágom rezem.
Savval feloldhatnak,
Gyutaccsá lesz szívem,
Zenévé lesz lelkem,
Hanggá forradok.

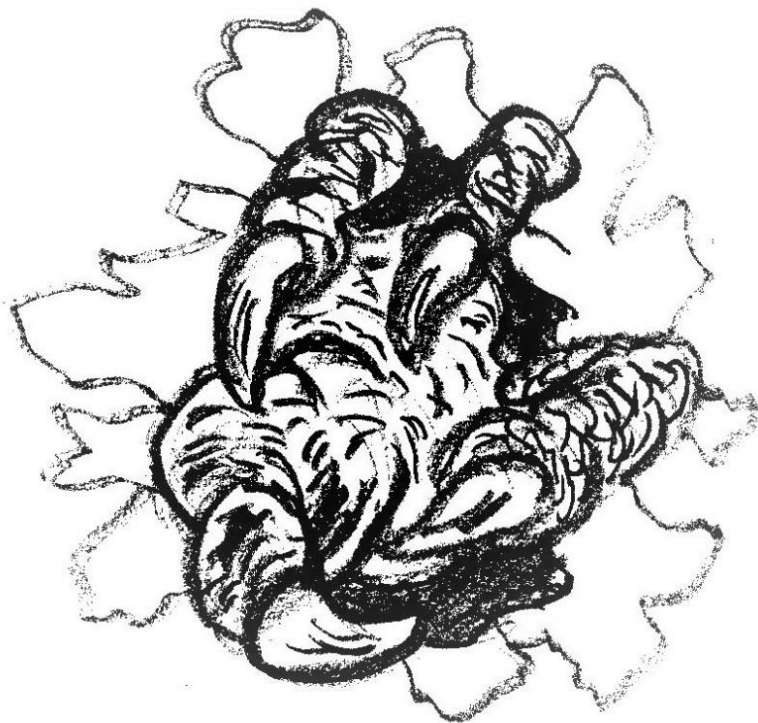
Gyógyítok és védek,
Eltárgyasulok,
Nem mindegy, hogy függő,
Vagy szabad leszek.

Módosulásaim

Grafitként tolnak-vonnak,
Hiába lehetnék gyémánt.
Elfogyok lassan,
Talán a papír
Megőriz valamit –
Mielőtt elmaszatolódna
Lényem,
Hisz éltem –,
Belőlem.
Energiáim fogynak.
Felemészti kohóm,
El-eltékozolt vágyam,
S bár keményedek már,
Nem lesz nagyobb
Fénytörésem,
Bár megfakul,
S elfogy egykori
Világosságom...
Mérgeket kötöttem
Újra és újra meg,
Míg én magam is
Ingerült lettem.
Nem tudok fúrni-vágni,
Talán csiszolni részben,
egy picikét formálni,
Alakítani azon,
Ki hagyja...

Én ellenállnék,
De tüzel engem is
Egyre a fájás,
Elfogy oxigénem,
Egyre magasabb a lázam
- Hát lázadj! -,
Egyre nagyobb a nyomás
- Nyomás! -,
Sújtólégrobbanás
Fenyeget folyton...
Ne tüzelj hát!

A-karom

Akarom, hogy akarjátok

Akarat tart csupán össze, s mindazt, mi vagyok,
Nyugodalmat akarok, s bárkit békén hagyok.
Akarom, hogy szerethessek, megfáradtam már,
Nem tudok senkit gyűlölni, én, naiv számár!
Jó volna hát tisztán látni, bölcsként megülni,
Vagy megoldást találni, vagy ellenszegülni.

Akaratból vagyok gyúrva, ez segít talán,
De egyre több a repedés értelmem falán.
Elfogynék egy ölelésben, megsemmisülnék,
Újra vágnék formálódni, s újra kisülnék.
Akarnám, hogy jóllakjatok, kínálnám magam,
Közvetlenül védelmezne biztató szavam.

Akartam, hogy jók legyetek, kedvesek hozzám,
Elfogadtam, amit kaptam, szégyent nem hoz rám.
Nem kívántam igazamat, mégse tévedtem.
Elkeserített a jövő: múltba révedtem.
Láttam dacos, görbe szátok, feleseltetek,
Nem értettétek, mit szóltam, keveselltetek.

Akarnám, hogy figyeljete, nézzetek most rám,
Ne fordítsatok még hátat ilyen ostobán!
Éreztétek meg bánatom! Nem kell már a szó...
Szemem, lelkem sugározza, érzem: fárasztó.
Akarom, hogy lássatok is, ne csak nézzetek,
Nincsen egyéb, de ez emészt, ez a vétketek.

Akarom, hogy akarjátok, legyen célotok,
Elzárkózni, nem is élni lesz még okotok...
Akarom, hogy változzatok, kevés az nekem,
Ha csak én akarom mindezt, s elvesztek velem.
Akarnám, hogy keressetek, ki ne zárjatok,
Akartam, hogy szeressetek, de nem láttatok.

Hiába már az akarat: akarattalan,
Elfogyhat az akarásom, hisz alaptalan!

Alfában

Lengett a foszló gondolatok közt vágya,
Könnyen úszott, lebegett fáradt teste odafent,
De lehet, hogy csak idelent pulzáltak,
Feleseltek meggyötört erei?
Vagy mégiscsak illanó lelke volt az,
Ki kacérkodott a csillagokkal?
Réz-sarlótól hőkölt felszökő vágya,
Álomszellőtől borzolódt szorongó lénye,
Estharang csábította vissza a létbe,
Aztán mégis inkább elernyedett.
Terhe könnyűvé vált,
Pityangot játszott félelme,
Megcsendesült háborgó szíve.
Az élő nem örökkévaló,
Elhal majd nyomorú sóhaja is.
Imát mormolt volna valaki érte?
Vagy csak a bagoly huhogását értettem
Már megint – tán szándékosan – félre?
Kikerekedik néha a hold,
Otthonná formálódik az öntudat,
Szenvedélyhullámok korbácsolódnak egyre.
Felmenne álmában is a hegyre,
Ám elváltozik minden körülötte,
Megcsúszik, miután alakot ölt a gondolat,
Szertefoszlanak a kínossá váló álmok,
De megmarad a valóságra ébredő öntudat.
Egy darabig.
Míg útra nem kel a csillagok honába,
Egy vágyott, ámde dermesztő,
Csillagokkal megosztott magányosságba.

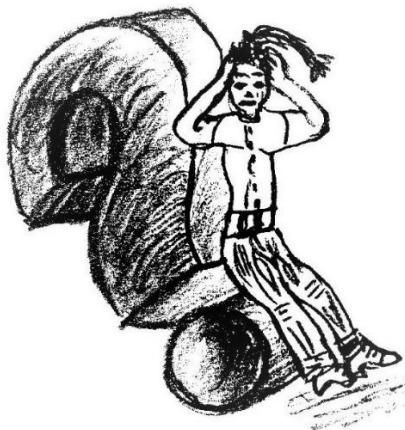
Ellentétek

Házunkban béke lakozott,
ám hazánkban békétlenség.
Szabadságba burkoltuk kerítésünk,
de épp a kerítés volt gátja szabadságunknak.
Ha kellett, zászlót is cseréltünk hitünkért,
de hitünket nem akartuk zászlóra váltani.
A mosoly szobrát szerettük volna megformázni,
de rettenetté biggyedt a hamis mosoly.
Volt választásunk, plakáton hirdették.
Ám a plakátmagányban eláztak választásaink.
Dalolva álltam a kőszikla szélén,
bár a vihar zaja könnyedén elnyomta dalom.
A magonc tán megvastagszik egyszer,
s megbírja a lelkeőbb szelet.
De ha a szél elszabadul egyszer,
nem cibálja le az összes levelet?
Hogyha a levelek nem mozdulnak,
ők aztán nem támasztanak szelet.
Ha a szél sem rebben, ki éleszti fel az alvó leveleket?

Harc az Okossal

Épp hogy csak felnéz,
Növeszti szárnyát.
Képeit posztolja,
Elismerést vár.
Nem ér Rám közben,
Hiába is kérem,
Istenülni készül,
Övé a világ.
Félig sem hallja meg,
Mit mondani próbálok,
Leköti figyelmét
A facebookos jelen.
Zavarom köreit,
Tépázza az ideg,

Nem tud így rám nézni,
Nem vagyok elég „okos”:
 Sem téglalap alakú,
Sem vékony vagy magos,
 Sem elég elegáns,
Csupán csak egy gigás,
 Igaz, érinthető.
Nem ontom a like-ot,
S bár mindig visszajelzek,
Nem játszok szerepet,
 Profilom avított.
Szelíd kérésem is
Ostor csak számára,
Így lelkembe vág rögtön,
 Visszaüt szava.
Terhére vagyok csak,
Egy kitörölt üzenet,
 Hiába villogok,
Nem érdekli jelem.
Úgy kezel csupán, mint
Egy nem fogadott hívást,
Nem néz a szemembe.
 Üzenjek neten?

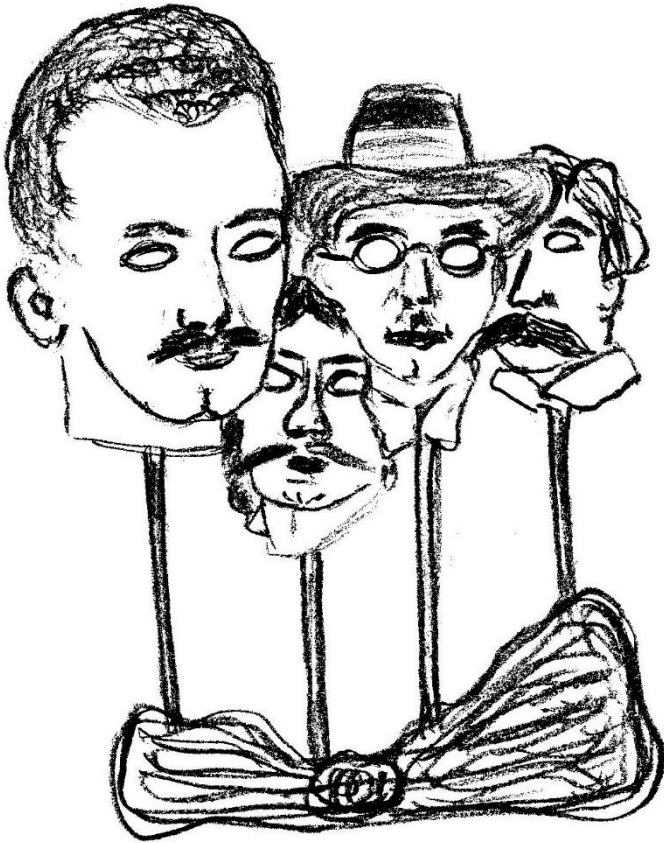
Kérdőjelek

Álarcot kellene öltennem néha,
Meghazudtolni valódi önmagam?
Suhintsam meg ostrom is, te céda?
Hogy retteghessétek „kegyetlen” szavam...
Nem értitek, hogy mi az az *emberség*?
Gyakorolhatom, tirátok nem ragad!
Meghallgatnátok? (Micsoda szívesség!)
Megérthetnétek, mit eszettek tagad...

Kérdőjelet tesztek szép szavaimhoz.
Gúnyoljátok egyre őszinte hitem.
Hiába látjátok: szemetetek kínoz,
Facsarodik egyre, bezárul szívem.
Alakoskodtok, színleltek talán.
Hasonulás közben kárhoztok így el.
Sarlatán én nem vagyok, koholt a vád,
Mindegyikőtök tetszeleg és mímél.

Színleltek eleget, nem visztek jégre,
Lehull maskarátok, maszkotok lyukas.
Meglátjuk egymást, beszélgetünk végre.
Lemerült a telefon. Ő volt a ludas!
Összeér a lelkünk, megijedtek hát,
Elhagytok így újra, kiált a jelen,
Veszélyes az erkölcs, gonosz a világ.
Győz hát a hamis? Kacag az értéktelen?

Maskaráim

A Szépség koldusaként

Szerettetek? Lázban égtem. Lapultam a fa tövéhez.
Csönddé váltam, dideregtem, atyát vártam elesetten.
Szenet loptam, vagon taktam, kölest ettem, krumplit faltam.
Készültem az estebédre, mindig szükség lesz cselédre...
Vonattetőn is hasaltam, csak tiszta szívvel szavaltam.
Kérdelek, hogy mit szeretnék? Erre mit is felelhetnék?
Vonat elé leguggolni, játék közben csúfolódni,
Vonatfütyöt kiiktatni, sínek mellett sétálgatni...

Ha gyorsvonat vinne hozzád, zsebemet nem leltároznád.
Nem találnád vallomásom, nem várnék az állomáson.
Nem talállak, túl késő már. Sín pár között múlt idő jár.
Hogyha számon kéred vágyam, kérdezheted, hol az ágyam.
Vasút mellett éldegélek, ha vonat jön, el-elnézem,
Szállnak a fényes ablakok, elsuhanak árnyalakok,
Talán én is köztük vagyok, egy kis jelet én is hagyok,
Téli éjszakába érek, e világba alig férek.

Tehervonatot rakodnak, éhes kutyák marakodnak.
Rakodópart hideg köve, egy gazdag lány aranyöve,
S Duna vizén a dinnyehéj – soha nem hagyták, hogy henyélj –
Mind bevillan, körbe forog, éles kerekeken robog...
Megindul a masiniszta, az ingem még mindig tiszta,
Nincs bocsánat, tudom, érzem, az ingemet összevérzem.
Elveszítem eszméletem, nem változik szemléletem.
Úgy érzem, hogy kolonc voltam, vagonok közt bujdokoltam...

Álarc nélkül

(Válasz Tóth Árpád Álarcosan c. versére)

Nem voltál soha rossz, csupán szótlan, borús.
Némelykor hideg talán.
Bevilágítottál mindent, szerteszórtad
Lelked összes aranyát.

Kastélyokat csodáltál, pálmafaát is tán,
Virágzó Riviérát.
Vágytál meddő helyett néhány boldog órát,
Feltártad intim szférád.

Nehéznek érezted magadba zárt búdat,
Elhagytad börtönödet.
Vergődtél, fénylettel, kifakultál, koptál,
Átkoztad ösztönödet.

A Végítélet napjait éljük egyre,
Csillog a talmi világ.
Egyforma maszkok, maskarák másodkézből,
Gomblyukban hervadó virág...

Odabent vergődhetsz tüdőd cellájában,
Életre kelhet jajod.
Lehetsz türelmes, ébren maradhatsz velem,
Kibeszélheted bajod.

Légy reménységgel, álarcod hagyd örökölni,
Ez lesz hát menedékem.
Saját maszkom nem véd, könnyem vékonyítja,
Nem lehet fedezékem.

Szelíd szemedben saját lelkem láthatom,
Öledbe veszel, ringatsz.
Megmutatod tisztán szemüveged tükrén:
Ilyen vagy! Menj el! Sírhatsz...

József Attila töredékéhez

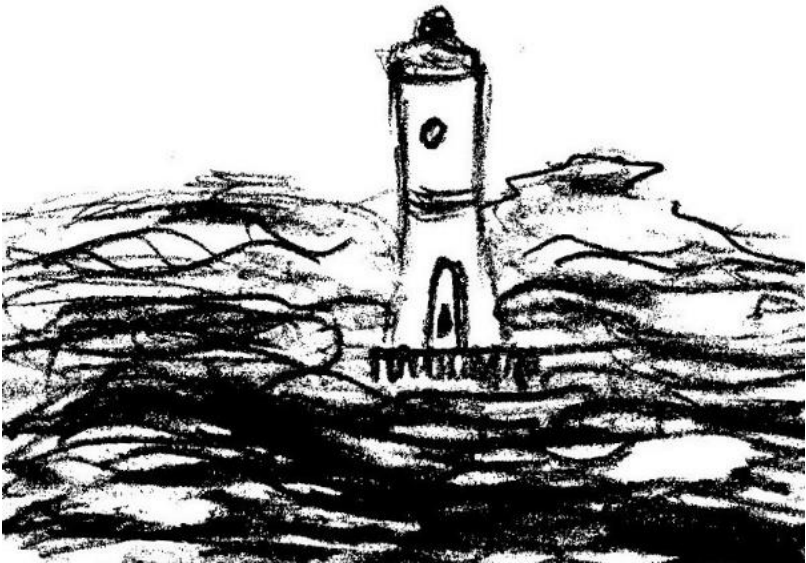
Örökkön háborog a tenger?
Hisz nem is volt mindig,
S miért biztos, hogy
Nem szárad újra ki egyszer?
Sóréteggé válhat ismét
A Földközi-tenger,
Trópusi lehetett egykor
A mára már Jeges,
Krokodil járta be
Régen a Szaharát,
Hatalmas tónál itatta
A berber a szamarát...

Örökkön zúgnak aombok?
Hisz erdők tűnnek el
Felzúgó fűrészek által,
S kopárrá válnak aombok.
Csernobil-módra hány
Fenyőerdő pusztulhat még ki?
Madáron, rovaron kívül
Ember is lesz, ki kérdi?
Miért kutat a medve
Házak között epekedve?
Ha rajta múlna,
A városba telepedne?

Örökkön fájdalmas az ember...
Övé a fájás, vagy ő okozza
A természetnek, s a fajtájának,
Amíg csak él – tülekedve?
Milyenek voltunk, s képesek
Vagyunk-e megmaradni?
Hová fejlődünk, hasznos vagy
Káros volt-e tudást harapni?

Mi a boldogság? Érezted
Egyszer, míg vágyakoztál?
Vagy csak a nincset akartad,
Kezdetől lázadoztál?

Örökkön kicsik a dolgok!
Hiába gondolod nagynak,
Törpévé torzul majd később
A jaj, hogyha már túlhaladtad.
Hatalmas körforgásban
Helyedet keresed egyre,
Magadra számíthatsz csak,
Ne is várj úri kegyre.
Visszaváltozol úgyis kemény
Vagy tapadós görönggyé,
Küzdelmeid közt remélj:
Semmi nem tart örökké.

Balassi szemével

Ha Balassi szemével
Nézném a világot,
Véres kopján hordoznám
Olykor a virágot.

Széllal járnék a mezőn
Szép Ráró lovamon,
És soha nem nevetnék
Pórus járt lovagon.

Hallgatnám a berkek-völgyek
Zengő hangjait,
Kiszagolnám jó illatú
Rózsák magvait.

Simogatnám Cupido
Göndörkés fürtjeit,
Megkóstolnám főúri
Asztalok sültjeit.

Mezeim örvendezve
Ontanak szépségük,
Vitézeim nem féltenék
Testi épségük.

Ellenség hírére végképp
Felbuzdulnának,
Jó hírükért vércseppjeik
Kicsordulnának.

Hallgatnám a madarak
Vidám füttyögését,
S lám: közben kivédeném
Szablyák éles kését.

S bár tudnám, hogy madarak
Gyomra lesz koporsóm,
Nem tudnám nem dalolni
Tavaszi toborzóm!

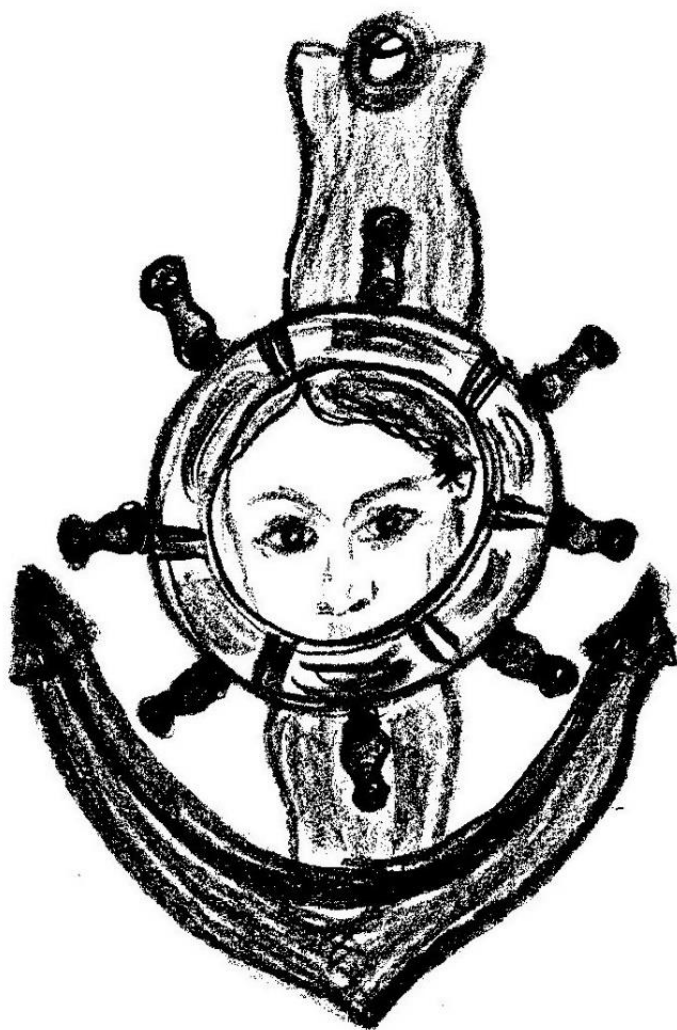
Szárnyak nélkül

Lelkem ott lebegett
A szűzi víz felett,
Nem maradott veszteg,
Röpülni szeretett.
Nem félek szállani,
Habár szárnyam nincsen,
Hagyjam, hogy az Élet
Alamizsnát hintsen?

Szélcsendben hajóztam,
Kémleltem a vizet,
Vihar készülődött,
Tudtam, hogy megfizet.
Vitorlám ronggyá lett,
Cafatokká szakadt,
Átfúj rajta múltam,
Jövöm is felhasadt.

Ha a Holnap hőse
Bújna meg most bennem,
Szárnnyakat növesztve
Tudná, mit kell tennem,
Kijátszaná büszkén,
Amit a Sors rám mért,
Lemerülne tüstént
Rozsdás vasmacskámért.

Könnyedén felhozná,
Súlya elenyészne,
Röpítené hajóm,
Vígán füttyörszne.
Akárhogy megdőlnék,
Viharnak feszülnék,
Öntudatos daccal
Mégis üdvözülnék.

Barátságaim ereje

(Petőfi szemével)

Mit mondjak,
Hogyha kérdik?
Mi a barátság?
Az, mikor lelkem, Aranyom
Pajtásomnak szólít?
Mikor a másik gyermekét
Magaménak érzem,
S térdemen táncoltatva
Ugratom önfeledten?
Ha versikét írok hozzá,
Melynek kedves kis
Hőségé válik?
S ha biztonságban tudhatom
Nejem, s fiamat nála?
Ha ott van a kötetem
Éjjeli asztalán,
A Biblia, Homérosz,
Shakespeare könyve mellett?
Ha megérzi bajom,
S ha elvesztésem fájdalmát
Képtelen lesz kiheverni?
Ha feltett kérdéseim
Évek múlva is
Foglalkoztatják?
Ha elárvultnak érzi magát,
Mikor már nem lélegzem,
S hatásom alól
Képtelen kimenekedni?
Ha akkor is hű marad
Eszméinkhez,
Mikor már nem tudom
Számon kérni?

Megszűnhet-e a barátság,
Vagy az a síron túl is
Élhet még?
Ha meg elmúlik,
Nem is volt igazi akkor?

Mikor cselekszem jót?
Ha megpróbálom
Védeni önmagától,
Vagy egy hozzá
Nem illő nőtől,
Akkor is, hogyha
Megharagszik?
Vagy ha mindenben
Egyetértetek,
S hagyom
Vesztébe rohanni?
Lehet, hogy mégis
Túlél a szerelem
Egy barátságot?
Lehet, hogy Jókait is
Meg kéne követnem?

Arany Jánosnak - ismeretlenül

A Szigeten sétálok olykor,
s belengi utam a kétely,
Nyomodban járok, szavaid hallom,
emészt egy titkos mótely.
Megvéd az árnyad, tölgyed kacsingat,
elcsitul szívem gondja,
Nem kell már csónak, híd vezet hozzád,
gátam szellemed bontja.
Víztorony épült jóval utánad,
zaj is szüremlik néha,
Áttöri még a lomb az égboltot,
igaz, a fény oly léha!
Hangköröm más lett, nem úgy beszélek,
mint egykor, szebb időkben,
Jobb részem kihalt, élesszük újra,
volt részem hajcihőkben...
Babér csak téged illet még mindig,
te viszed el a pálmát,
Csak én kiáltok a pusztaságba,
őrzöm a lelked álmát!
Jó, hogy nem tetted a lantod félre,
nem szakadt meg az élted,
Lélekben megőrzöm ifjúságunk,
tudom, jogosan félted.
Elhunyt dalaid olvasom, örömöd
s bánatod én is érzem,
Ha Ágnes lepedőjét nyújtod,
én tényleg csak összevérzem!
Nyarat már nem kívánok,
levelem hullatom egyre-másra,
Pusztá kopáron vész majd ki dalom,
fátylat az elmúlásra!

Bíbelném gyümölcsfáid,
kertedben tán nyugodtan ejtőznék,
Közönyös világunkban
a vén kertész elől nem rejtőznék.
Hisz minden nap fogy a földi kín,
már sötétség leskelődik,
De vigasztalásaid által sok
új remény termelődik.
Omnibusz helyett én metrón járok,
s gyaloglok épp eleget,
Én sem bírom a kevélységet,
meg a kínzó, nagy meleget.
Félreállok, ha gyomot látok,
én a virágért hajolok,
Boldognak hisznek, de vidámságomért
mindig meglakolok.
Bezárult már az én kalitkám,
bár szárnyam is rég megszegték,
Emlékszem, milyen volt zöld lomb mélyén:
vágyaim csicseregték.
Maradj, hol most vagy, csalódnál itt, fent,
így is ültetsz és oltasz,
Szellemed megszállt, követlek hát,
barátaidhoz sorolhatsz!

Szponzor kerestetik!

Másolom A Könyvet, szerzetesként élek,
Szriptóriumommal farkaszemet nézek.
Kékes csuklyám elfed, bár bajuszom látszik,
A jövő a múlttal incselkedve játszik.
Betűket körmölök, mintákba révülök...
Üzen a monitor. Lehet, hogy szédülök?
Ki is vagyok én most? Viaszbábbá lettem?
Pergament ragadok, tollkésem keresem.
Tintámba merülök, horzszakövem táncol,
Kaparóm is kézben, munkám ideláncol.
„Radírom” megveted? Egyszerűen törölsz,
Pennámat gúnyolod? Billentyűt örökölsz...
Könnyedén megúszod, vonalaznod sem kell,
Írópultod helyett géped rabja leszel.
Krétaport is szórok, tintám ne folyjon szét,
Ne temesd a múltat, van, kit karon fog még.
Megmutatja hibád, felfedi a titkát,
S talán megbecsülöd az egyedit, s ritkát.
Ólomnehezékek feszítik papírom,
Gondos betűformák adják meg manírom.
Fényképeznek egyre, nem mozdulok innen,
Átlelkesítenél? Megeleveníthetsz!
„Úgy írhasak, mint volt”*, tintát a pennámba!
Ökörszarvba nyúlok, megmártom tollamat,
Egerem szorítom, megvillan kurzorom,
Könnyű álom jár át, eltűnt a szponzorom!

*Zrínyi: Szigeti veszedelem

Előhang a Toldihoz

(*Arany után szabadon*)

Kandallóm duruzsol, idézi a múltat,
Századokat éleszt, egy kissé avultat.
Lángra lobban Toldi, rád mereszti szemét,
Hiába keresné, nem lelné ma helyét.
Hét évszázad telt el, s nem fakult alakja,
Nemesi ivadék, nem csitul haragja.
Messzire szól hangja: berezonál minden,
Fenyegetést jelent, főleg felsőbb szinten.

Párját ritkította, így maradt fenn neve,
Ellenséget látva csak felizzott heve.
Jobb, ha nem támad fel, csodálkozna nagyon:
Kit illet meg, s hova lett a szép ősi vagyon.
Ha fegyvert ragadna, ott maradna fogunk,
Megkérdőjelezné valamennyi jogunk.
Nem értené logikánk, önző érdekünk,
Hamisnak hallaná nemzeti énekünk.

Hatalmas ereje kitartással társult,
Mint parasztjaira, rá is munka hárult.
Vitézként harcolt ő, ellenséget űzött,
Lajos királyunkhoz reményeket fűzött.
Mást fogott kezébe, nem szavazógombot,
Buzogánnyal sújtott, kergette a gondot.
Tekints csak e pajzsra, s jusson ő eszedbe,
Én is libabőrös lennék a helyedbe'!

Toldi bujdosása

(A negyedik ének átírata)

1

Ösztönösen lépdelt, tartott a nádasba,
Nem tudta, hogy mit tesz, így merült bánatba.
Felejteti akart, védekezni kezdett,
Pszichéjét blokkolta, szemidege rezgett.
Nyugalmat keresett, de lelke háborgott,
Nem tudott magáról, békétlen tántorgott.
Nem volt gyógyír arra, amit ő most érzett,
Szúrta minden tüske – szíve jobban vérzett.

2

Forrás partján szomjas, szeretetre éhes –
Vigasztalni most hát ki is lenne képes?
Nincsen itt az anyja, vér tapad kezéhez,
Letörölni könnyét odanyúl szeméhez.
Így fog bolyongani egész életében?
Enyhítő körülmény nincsen védelmére?
Igaz, meggyilkolta testvére vitézét,
Ki gúnyolódásból kivette a részét.

3

Örök bujdosásban teljen hát élete?
Inkább a király halálos ítélete!
Hogy sötétedett rá? Azt észre sem vette,
Ha egy kőre nézett, előrettent tette.
Minek is volt kéznél? Minek hajította?
Maga bűnösségét fel is nagyította.
Magsajnálta viszont György hetyke vitézét,
Ki már nem láthatja többé a nap fényét.

4

Elfáradt bújában, lehajtotta fejét,
Nádszárral bélelte éjjeli rejtekét.
Párnát is készített, levelekből rakta,
Elhelyezte magát, ahogy Isten adta.
Minden zajra figyelt, nem sokat alhatott,
Akárhogy kikapcsolt, furcsákat hallhatott.
Szúnyog volt? Éji vad? Büntudata zúgott?
Hajnali szép álma markából kicsúszott.

5

Mily' jó is lett volna, ha a kő is álom,
De túlzottan késő minden szánom-bánom.
Azt sem álmodta hát, hogy éhes is most már,
De egy nádlakóra vajon milyen koszt vár?
Kicsi madártojás? Azt is úgy kell lopni?
Szegény bíbic, ruca! Hogy fog szaporodni?
Semmi mást nem látott, akárhogy is nézte,
Bajait az éhség csak egyre tetézte.

6

Becsapta gyomrát, de nem tudott feledni,
Három nap vívódott, szíve fog repedni,
Bocsánatot nyerni nem is olyan könnyű,
Fel-feltör az emlék, rágondolni szörnyű.
Most is ezt idézi, s a nádas megzörren,
Azt hiszi, képzelet, de aztán rádöbben:
Bence jött el hozzá, hűséges cselédje,
Gondoskodik róla, hogy legyen ebédje.

7

Nagy volt az öröme Miklósnak e napon,
Amit ő most kapott, az egy egész vagyón:
Gondoskodást látott, féltést, szeretetet,
Pecsenyét és cipót, melyet meg is szegett.
Megkönnyebbült Bence, hogy Miklóst meglátta,
Napokig kereste, a nádaszt bejárta,
Elérzékenyült hát, megölelte nyomban,
Aztán vigasztalást keresett a borban.

8

Koccintottak tüstént a nagy ijedségre,
Visszaemlékeztek a sok szép estére,
Mikor Bence mesélt kukoricát fosztva
Apja tetteiről büszkén áradozva.
Örült is, meg nem is, sajdult Miklós szíve,
Hallgatta is volna, mint elfogult híve,
Nem feledte viszont, miért került messze,
Sorsa rosszra fordult, helyét hol keresse?

9

Gondviselés van-e? Hinni akart benne,
Érezte, hogy ennél többet érdemelne.
Tudta, mennie kell, célját megtalálni,
Lezárult a múltja, kevés azt sajnálni.
Bencének nem tetszett gazdájának terve,
Mikor meghallotta, csak gunnyadt leverve.
Megpróbálta persze meggyőzni eszével,
Bizalmasan beszélt a makacs fejével.

10

Elmondta, hogy neki miért hiányozna.
S az ősi Toldi-ház hogyan virágozna?
És akkor még ott van az ő édesanyja...
Szomorúságában most magára hagyja?
Nincs rá tekintettel? Nem nézi fájdalmát?
Hová száműzi hát gyermeki szánalmát?
Állatok is vannak a ház körül szépen,
Szívükhöz nőtt Miklós, így velük mi légyen?

11

Nehéz lett a szíve, hogy anyjára gondolt,
De Toldi ekkorra mindent jól megfontolt.
Üzent hát otthonra, szép szavakat formált,
Bence nem mert szólni, ahhoz túl rég szolgált.
Sűrűn visszanézett, de Miklós nem moccant,
Anyja nevét hallva bizony összeroppant.
Túl nagy erő kellett, hogy nyugton lapuljon,
Hogy ne menjen haza, s hogy útnak induljon...

12

Mert nem járt sikerrel, Bence félve haladt,
Bánata megnőtt, hogy így magára maradt.
Titkon reménykedett, jobb hírrel távozik,
Hogy a rossz majd jóra hamar átváltozik.
Sajnálta asszonyát, hogy is vigasztalja?
Vigasztalan ő is, a bánat uralja.
Muszáj hírt vinnie, olyan aggodalmas,
Lám, előbb lesz itt tor, mintsem lakodalmas...

Síró vágy

(Adyra hangolva)

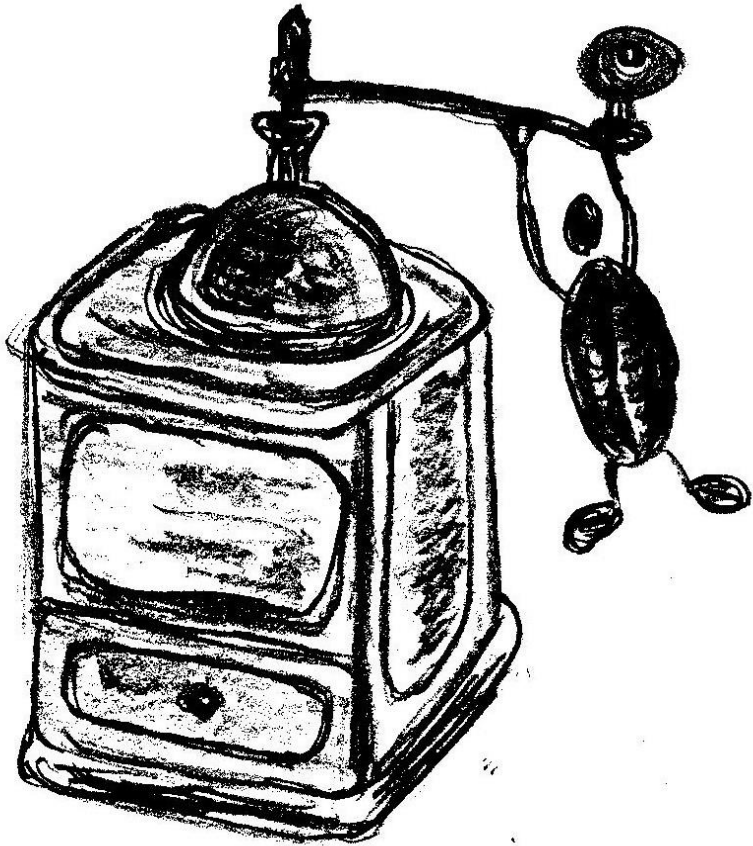
Igen, karodban melegedni,
Drága szavaid morzsolgatni,
Soha semmit nem fontolgatni,
Erdő mélyére telepedni...

Félelem nélkül kérni, várni,
Nyugtalanságot messze űzni,
Jövőnkhez újabb reményt fűzni,
Megint a Rysy csúcsán járni...

Álmodni merni ismét szépet,
A csodáktól meg nem rémülni,
A világgal is kibékülni,
Birtokolni a mindenséget...

A Holnaptól sem kéne félni,
Szabad hinni, hogy megtörténhet:
Egykori békénk visszatérhet,
Milyen jó volna újra élni...

Játékosan

Az ültetvényeken túl

Hangot hallok, vagy képelem?

Megszólt a kávészemem:

- Piros, érett maggá lettem,
Szemeimet szüretelted.

(Nem voltam rest, válaszoltam,
Alighanem magam voltam...)

- Tüzes, izzó maggá lettél,
A lábamról le is vettél.

- Kézzel szedtél, ünnepeltél,
Tisztítottál, érlelgettél.

- Leszedtelek, ujjongtam hát,
Ünnepeltem tegnapot, s mát.

- Kiterítve szárogattál,
Húsomról is leszaggattál...

- Megtisztítva érleltelek,
„Száradj gyorsan!” - kérleltelek.

Húsodat is leszaggattam,
Kicsiny tested még nyaggattam...

- Babszememet lehántoltad,
Szimatoltad, megkóstoltad.

Szállítottál, megpörköltél,
Mindeközben még flörtöltél!

- Illatodat szimatoltam,
Szemecskéid szállítottam.

Flörtöltünk is egyre-másra,
Fittyet hánytunk a világra.

- Rájöttél, hogy milyen vagyok:
Finom ízem és zamatom,

Megkóstolhatsz, *Neked* hagyom!

- Szopogatlak, ízlelgetlek,
Dédelgetlek, szeretgetlek...

- A klímát is óvjad, kérlek,
Nem lehet így több termésem,
Drága leszek, amíg vagyok,

Egy-két magot azért hagyok...
- Megtartalak, édes kincsem!
Nem ismerem e szót: „nincsen”.
Tudom, nem teremhetsz máshol,
Nélküled keljek az ágyból?
- Serkentgetlek, ébren tartlak,
Koffeinnel felizgatlak...
Hogyha kókadoznál tétlen
- Miért is vagy ily' idétlen -,
Felpezsdítem véred, ne félj,
Lustálkodást ne is remélj!
- Éppen ezt akartam kérni...
Aranyárban kell majd mérni?
- Pörögni fogsz, megígérem,
S egyelőre... nincs még végem!
(Nem nyugtatott meg e beszéd,
Érzem én, hogy nagy a veszély!
Használhatunk *trópusokat**,
Izzasztjuk a pólusokat,
Kávém trópusokon érik,
Reggelente sokan kérik!
Éber leszel, józanná tesz,
Akkor is, ha nem vagy vátesz!)

* költői képek

Kel-történelem

Írmag vagyok csak, úgy írom, mint volt,
Mi lehetnék más: folt hátán is folt.

Káposztaföldön éltünk vidáman,
Locsoltak, néha meg is kapáltak.
Rongyos levélkénk nőtt egyre-másra,
Göröngyös lelkünk indulatára.
Fodrozódtunk is, szoknyánkat ráztuk,
Nem bántuk, hogyha kicsit megáztunk.
Aki nagyobb volt, hamarabb elment,
Nem irigyeltük, nem mondtunk ellent.
Minket a vadnyulak kopasztottak,
Ránk jártak, így gyakran fogyasztottak.
Tudtuk, felfújja őket, ha esznek,
Mégis egyre csak velünk szemeztek.
Alig maradtunk, majd mind felfaltak,
Ők csak szaporodtak, ki nem haltak.
Hiába kértük, egyenek retket,
Mi voltunk kéznél, minket szerettek...

Mérgünket hatástalanították,
Torzsánkat, finom, drága zöldünket,
Szeretett kelkáposztaföldünket
Elkelkáposztástalanították...

Mutatóba hagytak, szégyenszemre,
Jaj, nincs párom, ki rám szemet vetne...

Bormámorban

Kutyák nyüszítenek sorban,
Alighanem szellem jár!
Mi lehetett ma a borban?
Ez az asszony engem vár?
Egyedül bújtam az ágyba,
Esküdni is meg mernék.
Inkább halnék én a vágyba,
Mint hogy pénzem elverjék.

Ezért szabadultam tőle,
Eladtam az ördögnek,
Hírt se halljak én felőle...
Ám egyre csak zörögnek!
Én aztán nem nyitok ajtót,
Ő is hogy került ide?
Arrébb tolta a szakajtót,
Mi jutott az eszibe?

Kenyeret ő nem kelesztett,
Ámbár sokat fogyasztott,
Sok-sok vagyont elveszejtett,
Mindig csak megkopasztott.
Sírhalomra bokor került,
Hogy mászott ki alóla?
Nem nyugszik hát, most is felült,
S lám, megállt a karóra!

Kialudt a gyertya lángja,
Hűvös szellet száll felém.
Fülembe cseng minden vádja,
Élesen markol belém.
Mit akarhat ő most tőlem?
Egyre figyel, nem békél.
Távozz szellem énmellőlem!
Legalább ne beszéljél...

Sorolod a bűneimet,
Számottevő, mit mondjak,
De túrtem a tieidet,
Mondd most már a vakondnak!
Mit kellett itt most magad?
Ugyan kinek hiányzol?
Nemcsak eszem, szívem tagad,
A testem is kiátkoz.

Hogy az ördögnek sem kellesz,
Visszatértél énhozzám?
Jössz, hogy ijedelmet gerjessz?
Egyre-másra frászt hozz rám?
Hogyha most megkívánnálak,
Együtt mennénk pokolra.
Valld be, ez volt dőre vágyad,
Elcsalnál a bokorba.

Rózsáidat igazgatom,
Ölelem sírhalmodat...
Szemeimet nyitogatom,
Meglátom az arcodat.
Nem szellem vagy, édes való,
Vigyázok majd a borral,
Inkább leszek krémesfaló,
Megleplek szép csokorral.

Megkísért a jövő árnya,
De én Angyalnak látlak.
Nem lóg ki az ördög lába,
Most még egyre csodállak.
Megőrzöm a szellemedet,
Senkinek el nem adlak,
Nyújtsd hát felém szép kezedet,
Asszonyommá fogadlak!

A bejgli titka

Karácsonyi asztal, képeslap és jászol,
Vaníliás cukor, liszt, tojás, csepp mámor.
(Élesztővel keleszd, tej, vaj is kell hozzá,
Tojássárgájával kend újra egy párszor!)

Citrom reszelt héja vidítsa a mákot,
Így ha bejglid készül, illata csiklandoz.
A dió is hűl már, mazsola is perdül,
Megkelt a tészta is, min kezded kalandoz'.

Kinyújthatod most már, bátran megtöltheted,
Feltekered szépen, rúddá alakítod.
Tepsibe helyeznéd? Kend meg még tojással!
Pihentessed újra, s tűzbe kanyarítod.

Márványos lesz haja, nem reped meg, ne félj...
(Nemcsak megkeleszted, hidegre is teszed.)
Ez a titka, látod? Elárulom néked,
Van itt elég fortély, megsúgom én, gyere!

Ha tényleg szót fogadsz, örül majd vendéged!

Lájkolás

Barátnődre, vagy tükörbe néznél inkább? Megfelelj!
Utánozd a reklámarcot, plakát alapján rendelj!
El ne szalaszd a divatot, elég időt rászentelj!
Mindegy, kire figyelsz jobban, így is, úgy is elveszel!

Olyan leszel, mint a másik, egyéniség tovaszáll,
kozmetikacégek hada megnyert téged, jót kaszál.
Örömdben táncot rophatsz, akciós krém rád talál,
elkerül az öregség hát, egyből lekér a kaszás.

Majomkodhatsz egyfolytában, nem is tudod magadról,
hol a rúzsolt, hol a púder foszt meg így önmagadtól.
Azt hiszed, hogy ez a trendi, ezt látod a világtól,
szemspirálsz mindig kéznél, s kikapod a táskádból.

El sem rakod, húzogatsz, nézegeted a hatást,
szemhéjtu is előkerül, cipeled a fél lakást,
hasonlítasz, jó lesz így már, feledd szíved bánatát,
akad is így egy-kettőre szemrevaló jó barát.

Műszempillád fel-felrebben, hangsúlyozza mosolyod,
de mosolyod nem őszinte, ráncolod a homlokod.
Alapozód van-e bőven? (Öt rétegben rakodod.)
Jött üzenet? De miért nem? Zsebre vágod iPhone-od.

Meghúzkod a kristályvizet, fül dugódat kiveszed.
Tekergeted, bogozgatsz, aztán füledbe teszed.
Kizárod a külvilágot, elveszel a tömegben,
azt csinálod, mint a többi. Majomnyomat jellemed.

Te vagy? Vagy a másik szemben? Melyikőtök néz most rám?

Akármerre fordulhatok, egyforma smink, s ruhatár...

Csak magadra hagyatkozhatasz, hiába a chatbarát,
beléphetsz a profiljába, feltörheted jelszavát.

Ő is telefonját nézi, rád küld néhány sms-t,
dörzsölgeti már tenyerét, kurkássza a lelkedet.
Elveszejtett mindörökre, port hintett a szemedre,
miért is van akkor szükség saját becses nevedre?

Hívhatnának bárhogy másképp, akár számot kaphatnál,
egyenbarakk az otthonod, ketrecben is lakhatnál.
Megkérdezhetnék a majmot (ha őszödre hallgatnál),
mi a véleménye erről, de lehet, hogy harapnál...

Fáj is bizony az igazság, eltölthet a rémület,
nem palota kell ide, csak lakályos épület!
Nem ugrálsz már fel a buszra, elfogna a szédület,
nem a villámra kell várnod, kapsz hamar, ha kérsz tüzet.

Netán bölcsnek kéne lenned? Makogásod félretedd!
Attól, hogy kalapot hordasz, hiszed üdvösségedet?
Koronára cserélheted, gyorsan vegyél méretet,
agykapacitásod nyomán horoszkóp mond végzetet?

Mesterséges környezeted géppé formál, hiába...
betáplált szabályainknak a majmoknál nincs párja!
Memóriabankunkban nő nefelejcsnek virága,
így is elfelejtünk írni érintőképvilágban.

Ha a majomra keresel, ne lepődj meg – lájkoljad –,
amennyiben ismerős lesz saját arcod májfoltja!
Felülírja már az embert, majomképe ráolvad.
Nem érzed a különbséget? Saját magad vádoljad!

Kövesd bátran hát a mintát, utánozd csak, idomulj,
hisz az egész világ cirkusz, mutatványhoz megindulj!

Kiirtottad az őserdőt, nincs most hová kivonulj...
Nincs már többé választásod, legfeljebb, hogy kiborulj!

Hogyha nem tetszik, mit hallasz, befoghatod füledet,
küldök melléd még egy majmot, az beköti szemedet,
de ha mindez mégsem elég, akár el is tűnhetek,
szavaimnak véget vetek. (Lesz beszélőfüzetem.)

Írhatnék egy majomódát, dicsérhetném jellemük,
de ezt könnyen felhasználnák akár holnap ellenünk.
Az is lehet, hogy tévedek, nem is gyászos jelenünk.
Alaposan körbenézve még emberségre lelünk... (?)

Légy résen!

A minap (épp tegnap)
Megláttam egy legyet,
Azon gondolkodtam,
Gyakoroljak kegyet?
Néztem, milyen nemű.
(Rovartudós vagyok.
Tudtam, mit érezhet,
Hisz jönnek a fagyok.)
Ekkor megszólított,
Vagy nem jól hallottam?
(A jó szóra ekkor
Kevésbé hajlottam...)
- Mi lehet ez, kérem?
- Alighanem üveg,
Ilyen esetekre
Kéne a szemüveg...
(Muszáj volt ugratnom,
Az járt a fejemben,
Mily' szépen mutatna
A gyűjteményemben.)
- Nem volt ez itt eddig,
Hogy került hát ide?
Engedjen ki, kérem,
Ha lehet, izibé!
Nekimentem többször,
S bár kemény a fejem,
Mégis kezdem unni,
Bár megvár a nejem...
Nyalogattam sokat,
Légypiszokban gazdag,
Nem olyan ízletes,
Mint egy mézesmadzag...

- Nem értem én, öcsém,
Ily' hamar felejtesz?
Ha én nem vagyok itt,
Csak rabtáncot lejtész?
- Miért is tegezel?
Én sem magázlak hát,
De nevedet szépen
Imámba foglalnám,
Hogyha megmutatnád,
Merre is repüljek,
Nem várnám meg itt bent,
Hogy bajba kerüljek.
- A légycsapó hangja
Nem tetszene neked?
Potrohodat félted?
Formás kis feneked?
- Ferde hajlamú vagy?
Gyanús ez már nagyon!
- Szakmai ártalom.
(Nem üthetlek agyon...)
- Cukros vízbe essem,
Ha ifjan kell halnom,
Jóindulatodat
Sikerült kicsalnom?
- Ezek szerint tudod,
Mitől döglök a légy,
Mutatom az utat,
Nagyon óvatos légy!
- Mit kívánsz cserébe?
Mit adhatnék neked?
- Ugyan, öcsém, hagyd el,
A torkod bereked...
- Haszontalan vagyok?

Netalán mihaszna?
Számításaiból
Mindenki kihagyna?
- Ugyan, ne sértődj meg,
Menj utadra szépen,
Nem lesz kíméletes,
Itt a feleségem!
- Megyek is azonnal,
Szprét láttam kezében,
Éppen rám emelte.
Méreg volt szemében.
Csapkodott egy ronggyal,
Majd huzatot csinált,
Egyre csak szaladgált,
Felettébb irritált...
- Ne beszélj már annyit,
Vesztedet akarod?
Osonj itt ki szépen,
Hadd lássam a farod!
(Kirepült a szárnyas,
Szót fogadott végre,
Nagy csend lett hirtelen,
S felnéztem az égre...
Mögöttem állt nejem,
Mondta a magáét,
Szidta a legyeket.
Ilyen hacacárét!
Akkor úgy éreztem,
Kirepülnék én is,
Hogy fogom ezt túrni?
Leszek én még vén is!
Egyre házásrtosabb
Lesz az én asszonykám,
Most is zsong a fejem...)

– Várj csak, édes komám!
Szárnyakat növeszték,
Torom, potrohom van,
Azonnal követlek!
Jobb a rovarélet,
Ízeltté lesz lábam,
Szemem összetettebb,
zsugorodik májam.
Zümmögni is tudok,
Billérem is van már,
Feleségem unom,
Túl rövid a kantár.
(Át is alakultam,
Lássatok hát csodát,
S boldogan otthagytam
A zsémbes asszonykát.
Kirepültem én is
A mutatott résen,
Nagyon jól sikerült
Próbarepülésem.)
– Hohó, édes komám,
Mégis segíthetek?
Hasznodra leszek hát,
Meglegyesítelek!

(Így lettem én része
A légynemzedéknek,
Örök tanulságul
Az asszonynépségnek...)

Nászutasok...

Két kis legyecske
Száll ide, száll oda.
- Hol van a szálloda?
Félrevezettek?
Várj csak meg itt, édes!
Mindjárt visszajövök,
Jó kis tervet szövök,
Csak lesz, ki beszédes!

Keresem, kutatom,
Mindenkitől kérdem,
Megfájdul a térdem,
Hiába mutatom:
Ez van a lapomon...
„Ismeretlen cím ez!”
- Mind hámoz és hímez!
Megnézem laptopon.

Lemerült az aksi...
Erre jön egy hapsi,
Elhangzik egy haptic.
- Itt mindenki vaksi?
- Nem tudom, mért kérdi,
Sértegetni akar?
Külseje mit takar?
Van, aki Önt érti?

- Nézze csak a táblát,
Rajt' tanyázik éppen,
Olvassa csak szépen!
- Azt a kutyafáját!
Megvan a szálloda...
Gyerünk be a portán,
Van még hely a tortán,
Habos krém vár oda.

Ja! Nászútra jöttünk,
Nemcsak lakmározni...
Tessék ajnározni,
Nagy út áll mögöttünk!
Szép lakosztályt kérünk,
Teljes ellátással,
Csodás kilátással,
Megérjük a pénzünk.

Szobalányok nálunk
Ne legyeskedjenek,
Szólunk, ha kellene,
Ne őrizzék álmunk.
Pihenni szeretnénk,
Kevés a szükségünk,
Örök a hűségünk,
Pár utódra vágyunk.

- Semmi akadálya,
Írja alá, kérem!
- Majd a feleségem,
Az ő lakosztálya...
- Jól van, úgy is jó lesz.
Megnézhetik maguk,
Elkészült honlapuk,
S mindjárt Híradó lesz.

Figyelték magukat,
Ilyen nem volt eddig,
Egészen most keddig...
Töltsék jól napjukat!
Rejtett kamerákkal
Vették fel útjukat,
Feltárták múltjukat,
Van anyag egy zsákkal...

- Nem egyezünk bele,
Csak ha mi is láttuk,
S magunkat rászántuk...

A műsort vegye le!
- Elment tán az esze?
Repesni fog, hittük,
Túlzásba is vittük,
És ezt kapjuk? Nesze!

- Megijedtem, kérem,
Jól mutatunk rajta?
Nem kerülünk bajba?
Terhes feleségem.
Ezért esküdtünk hát,
Szó ne érje házunk.
S a végén ráfázunk?
Sokat röpködtünk már...

- Ne aggódjon, kérem,
Pompásan mutatnak,
S akárhogy kutatnak,
Mit látnak: szemérem...
Ha igent mond mégis,
Szállodánk vendége
Ön és felesége,
S megáldja az ég is!

- Rendben, elfogadjuk,
Bátran forgassanak,
Csak jót mond hassanak,
Magányunk feladjuk.
...Megnézték a tévét,
Tetszett, amit láttak,
Ismertségre vágytak.
S a tengert fürkésztek.

De még aznap este
Légypapírnak szálltak,
A ragacsban álltak,
Valamelyik beste
Irigyelte a párt,
Csapdákat állított,
Mérgeket szállított,
Így mért rájuk csapást.

Kamerára vették
Élet-halál harcuk,
Megdöbbsent volt arcuk,
A kiutat lesték.
A nászútnak vége,
Nem lesz már híradás,
Legyekre fogadás...
- Hálátlan vendége!

Nem lehet így vége!
Ez aljas árulás,
Nincs hozzájárulás,
Így ráfizetéses!
...Hogy álom volt, ne hidd,
Csúfos véget értek,
Őseikhez tértek,
Hírüket messze vidd!

Nyughatatlanka

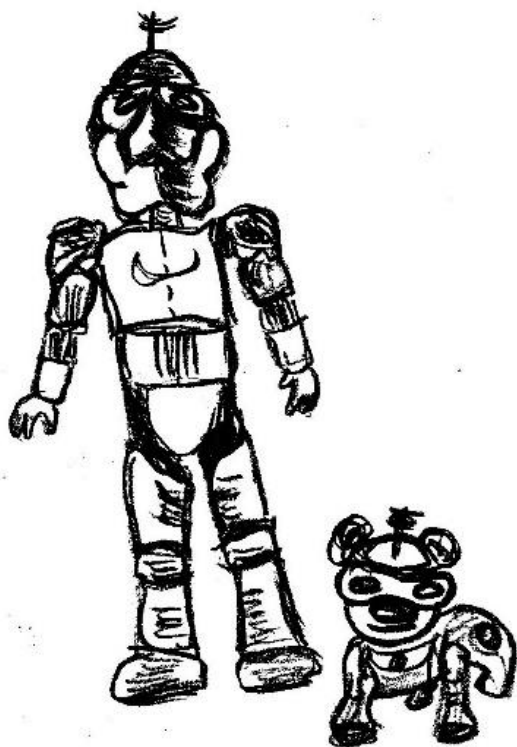
Volt egy icipici szellem,
Öntudatos, szilárd jellem,
Nem fért soha a bőrébe,
Bebújt a rigó csőrébe,
Honnan békaként kuruttyolt,
Aztán megunta, kirukkolt,
Beugrott egy tigrisszájba,
Onnan meg egy oroszlánba,
Mind a kettő csak mekegett,
Csoda, hogy nem adott tejet...

Nem bírt magával a beste,
Mindig csupán csak azt leste,
Hogy csinálhat felfordulást,
Cicából csalt ki mordulást.
Rávette a krokodílust,
Öltsön jegesmaci stílust,
Hogyha bőregeret látott,
Bagolyhuhogásra váltott,
S megértette minden társa,
A barlangjuk szellemjárta...

Nem ismerte, hol a határ,
Rosszabb volt, mint kilenc tatár.
Megváltoztatta a lelket,
Átkódolt ő minden sejtet.
Hogyha sivatagba szállott,
Akkor tévében tanyázott,
Karavánja lassan haladt,
Bezzeg így már gyorsan szaladt!
Átrepülte az óceánt,
Megtréfált néhány hableányt.

Hamar megunt minden testet,
Elefánt bőrében festett,
Hosszallta a liba nyakát,
Így választotta a kacsát.
Sirály hangját kölcsönözte
Halnak, s légyként szállt körözve,
Neki szállt egy másik légynek,
Ni csak, szerelemben égnek,
Ez a nyughatatlan élet
Megtetszett a szellemkének.

Benne maradt a kis testben,
Ott köröz a Parlamentben,
Ide repül, oda rászáll,
Rossz döntések ellen ágál,
Hessegetik jobbra-balra,
Ő meg borsót hány a falra,
Nem számít jóra, csak jajra.
Szellemem dicsőbb már nem lesz,
Legfeljebb majd bennem ellesz...

Robotlét

Egyre-másra robotolok,
Most is kukát húzok-tolok.
Túl sok szépet nem gondolok,
Amit lehet, megfontolok.
Kint az utcán hideg van ám,
Ha így látna most az anyám...
Azt hiszitek, hibás vagyok?
Így rendezték el a nagyok.

Robottá tett ez a világ,
Hol van az egykori virág?
Itt a patkány, mindent kirág.
Kuka lettem, minek szólnék?
Észrevennéd, ha nem volnék?
Te mindig jó lóra tettél?
Mindig emberként léteztél?
Vagy tán te is robot lettél?

Színes vagy szürke a napod?
Bánatod szó nélkül hagyod?
Eltűröd, hogy megint ütnek,
S húsodba bélyeget sütnék?
Elvégzed a munkát újra,
Nincs szükséged újabb súlyra,
Van válladon elég teher,
Kezed robot módra seper.

Eltünteti a nyomokat,
A szabadság-romokat,
A felszámolt otthonokat.
Megfojtja az érzéseket,
Elnyomja a kétségeket.
Ésszerűen átalakít,
Okos eszközökkel vakít,
Emberségedből kiszakít.

Gépiesen teszel-veszel,
A társadalom megszerel,
Amit mond, azt veszel, s eszel,
Könnyen csúcsfogyasztó leszel...
Monoton az én világom,
Ha megunom, jól kivágom.
Elfér a kukában nálam,
S beteljesül robot-vágyam...

Robottorzó-toborzó

Mi lehet furcsább, mint egy robot-torzó!
Olvasd végig, ez egy robot-toborzó!
Pontosabban: robottorzó-toborzó!
Vagyis egy robottoborzó torzója...
De ki ír ki toborzót egy robotnak?
Pláne, ha itt maradt a korzón torzón?
Egy torzóban maradt robot a korzón?
Nem is egy pillangó az édes porzón!
Nem is egy pimasz légy a söröskorsón!
Nem is egy varjúraj a vetésforgón!
Nem is egy muslinca a papramorgón!
Nem is egy madárka a napraforgón!
Jól hallottad, igen, robot a korzón!
És hogy került a robot a korzóra?
Ez a robot vonzódott a korzóhoz,
Mint a pillangó az édes porzóhoz,
Mint a pimasz légy a söröskorsóhoz,
Mint a varjúraj a vetésforgóhoz,
Mint a muslinca a papramorgóhoz,
Mint a kismadár a napraforgóhoz...
Itt sétált nap mint nap a kedvesével,
Gyártásakor feljegyzett jegyesével,
Műszívvvel és – lélekkel, műszemével,
Múlábbal, – kézzel, – törzzsel és kedéllyel,
Betáplált tudatával, értelmével.
Lejárt garanciája felkavarta,
Áramköreit jól összezavarta,
Mígnem működésképtelen robot lett,
S kedvese e kapcsolatból kilépett.

Elege lett ekkor a színlelésből,
Kirántotta magát az ölelésből,
A rossz robotnak mindkét keze kiszakadt,
S ennek néhány szemtanúja is akadt.
Nem botránkozott meg senki e tényen,
Nem sajnálkozott a pórul járt lényen,
Nem gondolkodott a robot-erényen...
Ha tudsz egy hasonló robot-torzóról,
Kit szintén nem vittek el a korzóról,
Hozd ide mellé, együtt lehetnének,
A torzók torát elfeledhetnétek,
Együttlétüket ünnepelhetnétek!
Minden korzók robot-torzóját várom,
A robot-torzók toborzóját látod...

Az almától az ómegáig

- Mondd, te dőre asszony,
Mi van a kezekben?
Alig fordulok el,
S bűn villan szemedben!
- Kóstold, édes uram,
Ízletes ez alma,
Megint nem figyeltél,
Meg is van jutalma!

- Rám háritod bűnöd?
Kíváncsi te voltál,
Hogy mire is készülsz,
Előre nem szóltál...
- Lassan döntesz mindig,
Ki tudja kívánni!
De... nem lehet nálam
Jobb asszonyt kívánni!

- Ej, te ördögfajzat!
Megrontottad nőmet,
Édenem elhagyom,
Mutasd hát jövőmet!
- No de, édes uram,
Kell azt nekünk tudni,
Hogy miért kell folyton
Az Úr elől futni?

- Hallgass most már, Éva,
Látnom kell azonnal,
Hogyan kevered majd
A szezont a fazonnal...
- Ejnye, Ádám, legyen!
Rögvest szembesüljünk,
Én melletted állok,
Bárhová kerüljünk!

- Hadd tudjam, hogy mi vár,
Nem kell zsákbamacska,
Nem küzdök hiába,
Ne légy ilyen csacska!
- Nem mindegy, hogy mi lesz?
Hisz gyermeket várok,
Gőgöd véget érjen,
Mást nem is kívánok!

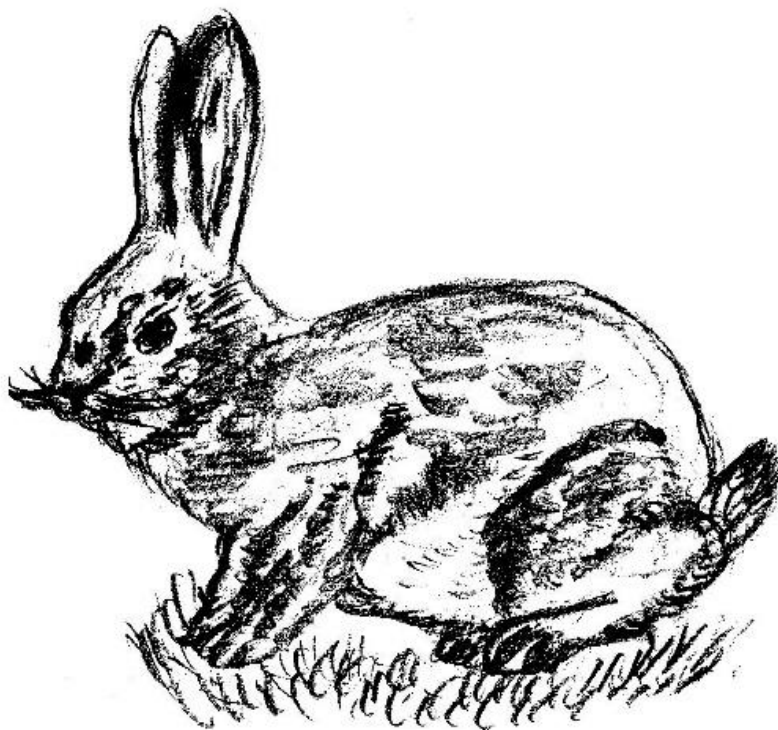
Az utolsó szó hát
Évái lett újra,
Nem számított Ádám
Ilyen nehéz súlyra.
Gyomrát megfeküdte,
Ólom lett az alma,
Mégsem fogott rajta
Lucifer hatalma!

Dionüszoszhoz

Fáradozásom mihaszna.
Ember egy istennel mit kezd?
Gyenge ide már a szándék,
Repíthet gépek motorja...
Felhőkből meredhetsz rám majd,
Ittasan dudorászva,
Örüljön minden fürt szőlő,
Lesz, aki megkapálja!
Tisztán igyad majd nedvét
Tőkén megérlelt varázsna,
Fiatalabbá tett véred,
Hegy leve érted éltet!

Locsolóversikék

Numizmatikus locsolóvers

Rafináltabb lett a nyuszi,
Nincs locsolás, ha nincs puszi.
Háromszor is megsprickollak,
Ha kell, le is suvickollak...
Szép tiszta vagy, illatos is,
Jó nekem a vashatos is.

Késő bánat

Elszáradt volt párom, Panka,
Ej, hogy milyen gondatlanka!
Meglocsolom, egy szó mint száz,
Bár a hideg mindjárt kiráz.
Hogyha tavaly megengedi,
S nem a Pistát szeretgeti,
Nem hervadt volna virágja,
S én lehetnék most a párja!

Sorban

Ákombákom versike,
Nem szereti Ilike.
Azt akarja, locsoljam,
Ne bájait soroljam,
Ne beszéljünk annyit már,
Más legény is órá vár.

Tojásröpte

Elpárolgott minden kölni?
Mit kéne most kiötölni?
De hisz van még víz a kútban!
Itt a fény az alagútban!
Gyerünk, vödör, kézre állhatsz,
Piros tojás, messze szállhatsz!

Óhaj

Hogyha nekem nyulam volna,
Talicskáján kölnit volna.
Mivel nekem nyulam nincsen,
Máshol tárolom a kincsem.
Előveszem, jaj, meglátod,
Az lesz minden óhajtásod,
Harmatos és üde leszel,
A kölniért majd megveszel!

Húsvétkor

Hogyha nekem nyulam volna,
Ki tudja, hol kóborolna!
Kotlós alól tojást csenne,
Kölnimből is kölcsön venne,
Barkát hozna asztalodra,
Beülne az ablakodba,
Onnan nézné, hogy locsollak,
Még mielőtt megcsókollak!

Orv locsoló

Nyuszikámnak lóg a füle,
Jól megleslek én mögüle.
Egy kis vizet öntök majd rád,
Vajon elszakad a cérnád?
Elszelelek azon nyomba',
Tojás csattan homlokomba...

Terelve

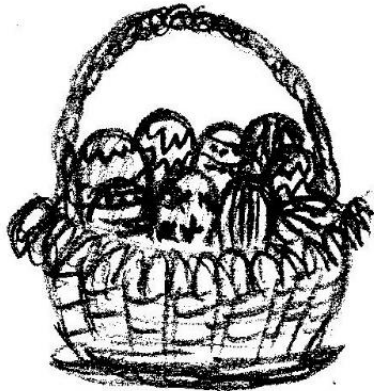
Illatos parfümöd árad,
Lelkeden csábítás szárad.
Feledem, mit is akartam,
Nem túl sok vizet zavartam,
Van okom újra kopogni,
Tán meg is foglak locsolni...

Felfrissülés

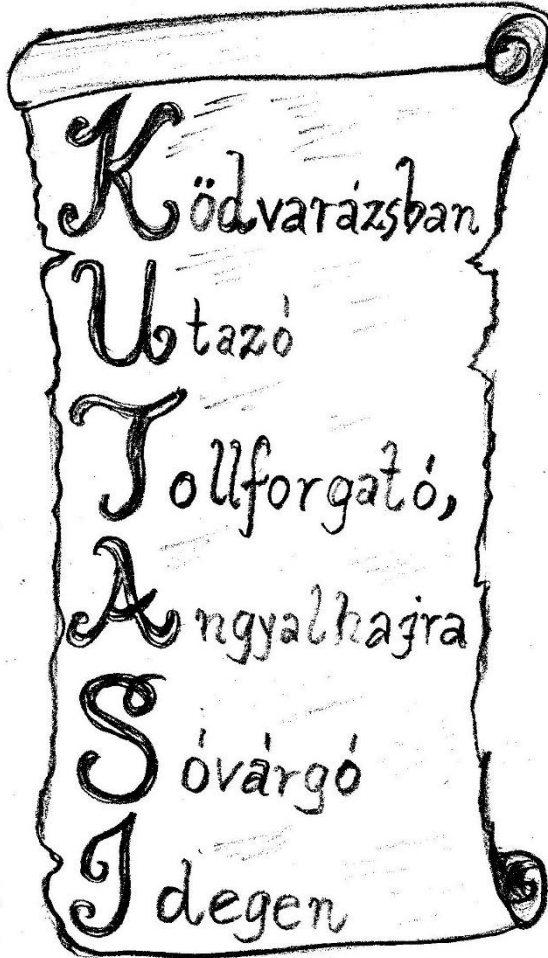
Locsolkodni nem akartál,
Kérdés nélkül elzavartál.
Lenézted az én tojásom,
Nem fogadtad udvarlásom.
Szálka voltam a szemedben,
Csak játékszer a kezedben.
Mindezt csakis álmodhattam,
A kölnimet kárhoztattam,
De most velem felfrissülhetsz,
Akár lakodalmat ülhetsz!

Hívogató

Azon nyomban meglocsollak,
Virágokkal átkarollak,
Gyere velem a mezőre,
Ne állj mindjárt fejtetőre,
A pálinka ráér nyomban,
Hozd csak magaddal suttyomban,
Menjünk le a patakpartra,
Minden szokást jól betartva!

Akrosztichonokban

A Farkasréti temetőbe tartva

Ősz botorkál felém egyre,
Szellő segíti a hegyre,
Incelkedve fügét mutat,
Rendre csipkebogyót kutat,
Ódivatú kabátjának
Zsinóros a dízsujtása,
Ára van a színpompának,
Kezdeté az elmúlásnak...

Hervadás

Őszbe vegyült már hajam,
Szemem is egyre satnyul,
Idegenebb arcom: ráncba mordul,
Ridegebb a világ, erőtlenebb szavam.
Óhajaim halk sóhajokká fogynak,
Zsugoribb az élet, forgandóbb a sors,
Árnyékok közt járok, orrom alatt bors,
Kertemben őszirózsák hervadoznak.

Számvetés

Őszintébb voltam, mint kellett,
Szívemből csak jóra tellett.
Igazat mondtam, vagy hallgattam,
Rémültem, ámultam, jajgattam...
Ócsároltak vagy bálvánnyá váltam,
Zsémbeltem, sokszor magamban jártam,
Átszíneződtek a letépett rózsák,
Kinevettek a szeszélyes Hórák.

Zsarátnokként

Órlángom pislákol, alig fénylik,
Szüntelen elfojtják, felizzítom.
Irgalmatlanul kioltogatják,
Reményem tiporják, elföldelik.
Óhatatlanul elkárhozom,
Zsarátnokom kihűl, közel a vég.
Álmomban őszirózsa voltam,
Kajánul perzselt az őszi napfény...

A kárvallott

Csalódottan nézi, haloványabb máma.
Igaz, nincs oly sötét, világít sok lámpa.
Leselkedik egyre, hol van választottja,
Lehet, hogy az éjjel egyik kárvallottja?
Alighanem úgy lesz, órák óta várja,
Gondolhatná végre, hogy haragszik párja!
Ostoba volt délben, más leánynak bókolt,
Kedden is lehet, hogy másik lánykát csókolt...

Fanyar humor

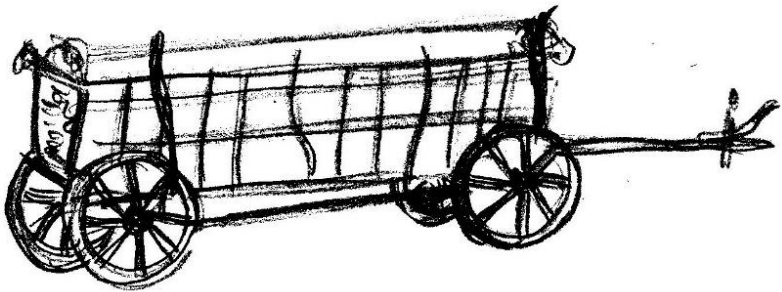
Csillagokat rúgnak mesebeli táltosok,
Idegenben járnak elkergetett vándorok.
Lerázzák ők néha hosszú útnak porát,
Lassan megértik tán bujdosásuk okát.
Akárhogy is vágnak, nem mehetnek haza,
Garantált a sorsuk, minek hát a strapa?
Ostoba, ki lázad vagy változtatni akar,
Küzdelme dőreség, humora meg jó fanyar.

Föntről

Csillagok közt jártam,
Idegen, rideg világban.
Ledermedtem, fáztam,
Lombok közé vágytam.
Alattam óceán, egy
Golyónyi, kényes porcelán, a Föld...
Ostobán szemlélem.
Küzdök, s még remélek.

Kullogó szekér

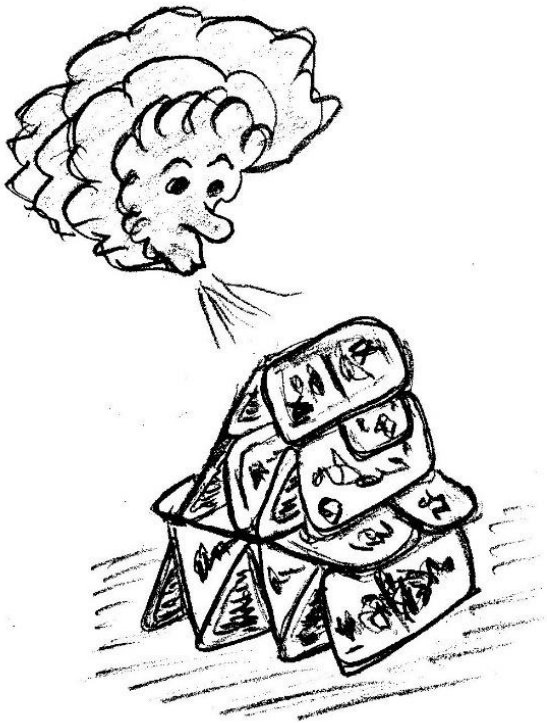
Csendem a békétlenségé.
Ingerültségem nem osztom.
Lüktet a szó, nyelvemmel félretolom.
Lelököm, de visszakacag.
Aligha szabadulok bogáncsától.
Gabalyodik egyre, tapad, nyomaszt.
Odafentről gúnyol választott csillagom,
Kullog Göncölszekerem muzájom után.

Lélekvándorlás

(Janus Pannonius sóhaja)

Csillagok izzanak, pulzálnak az éjben.
Igaz hát a mese: köztük vagyok, érzem!
Lázadok: ha újra lent leszek a Földön,
Legyek bármi egyéb, csak ne ember, kérem!
Az se baj, ha állat, bár növényként még jobb,
Gondolom, hogy könnyebb ismeretlen átok...
Oktondi és durva, érzéketlen fajunk,
Közömbös, szívtelen, ez okozza jajunk.

Darabokban

Kártyavárunk ingatag,
Öntözi a könnyharmat.
Darabokra hull a lét,
Vihar tépi, szaggatja.
Ahogy látom: elveszünk,
Riogat az alkonyat,
Átölel a ködkirály,
Zsarátnok lesz pántlikám.

Foszló ködben

Ködfátyol mögé rejtőztél,
s így elrejtetted igazi lényed.
Ösztönösen védekeztél,
féltetted tőlem önmagad.
Didergek, kutatlak, félek...
én, ugyanúgy ködbe vesző lélek...
Vadságod kiütközött végül,
nehezen töröm át vastag csöndfalad.
Ablakom párás, szememen hártya,
nem akarom tudni, mit mond a kártya!
Rám tör a kétely,
micsoda métely!
Átkozott szavak
irányítanak...
Zsákruhát veszek, Canossát járok,
s mégis könnyörtelenül elveszek.

Rémlesz

Kendőd meggyűródött,
Öklendezve lépdelsz.
Dideregve vacogsz,
Varázskörben térdelsz.
Arcod vékonyodott,
Rám emeled szemed,
Áramütés bénít,
Zsebre vágod kezéd.

Kendőd kisimítom,
Ölbe teszem kezem,
Derűt rajzol ködbe
Vidám képzeletem.
Arcod és mosolyod
Régen elfeledtem.
Átéltünk sok vihart,
Zsarnokká tett teled.

Foszladozó zsinór

Kedvetlenség gyötör,
Ösztönösen élek.
Dölyfös végzet kacag,
Válaszától félek.
Akárhogy is teszek,
Rám suhint ostora,
Átkozottul mérges,
Zsémbses, irigy mostoha.

Ködben formálódik,
Örök rejtély marad,
Dögrováson vagyok,
Véres bokám dagad.
Alighanem élek,
Remek varázs árad,
Átkarol egy emlék,
Zsinórom elfárad.

Mi a vétkem?

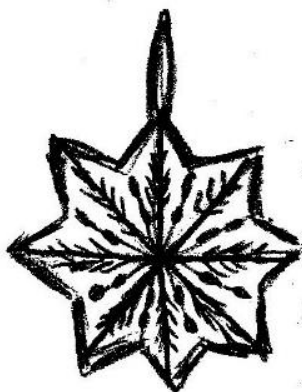
Ködbe vesző férgek,
Önző módon éltek.
Diribdarab létem
Veszendőben, érzem.
Alakváltó lények –
Rettentő lidércek...
Átkozzátok vérem,
Zsugorodik bérem.
(Mégis mi a vétkem?)

Felűzetés

Amíg vágyam felrepít még,
Nem lehet oly nagy a baj,
Gyalog megyek fel a hegyre,
Akkor is, ha ördögraj
Lelkendezve csúfolódik,
Hajbakapva, zsörtölődve
Apró gúnnyal megtűzdelve
Jutalomból űz a Mennybe...

Karácsonyi életkép

Abrosz szélén fenyőtüske,
Nagyirágta beigli,
Gyerekzsivaj, harangcsengő,
Ablakvarázs, kismasni.
Lepedőben egy kísértet,
Hamis gyermek: egy angyal.
Alighanem gally is rezdül,
Jézus jár itt, hallgasd csak!

Kontysimító

Aranygömbön fénylesz,
Nem forogsz, nem élhetsz.
Gyömbérillat árad,
Anyád érted fárad.
Lehajolhatsz érte,
Hisz túl sokszor kérte,
Angyalkontyát simítsd,
Jó szavakkal vidítsd!

Ragaszkodás

Lentről nézem koronádat,
Oltalmadba elrejtőznék.
Mesélnék az álmaimról,
Búbánatom messze űznéd.
Ha a könnyem eleredne,
Ugye vigaszt árasztanál,
Lágyan meg-megérintenél,
Leveleddel csiklandoznál,
Átkarolnál védelmezőn,
Soha el nem hullajtánál?

Súlytalanság

Lombomat veszítem,
Oszthatatlan lélek.
Merengve kutatlak,
Bukdácsolva nézlek.
Hullajtom kételyem,
Utolsót kívánok,
Lemondok mindenről,
Levedlem a bőröm,
Ámítom önmagam:
Súlytalan esésem.

Leráznám magunkról

Amint lehet, angyaloddá válnék,
Néha-néha külön úton járnék.
Gyűjteném a nyugodt, szép perceket,
Adnék neked új reményt, nyughelyet.
Leráznám a bajokat magunkról,
Hullana az átok is hajunkról.
Akkor félnék, hogyha nem látnálak,
Jászolomba hiába várnálak.

Napraforgó-dal

Nap felé fordulok, életre vágyok,
Aranyló szirmomat vetítem rátok,
Párszor elfordulok, szégyellem magam,
Reményem süttetem, nincs bennem harag,
Apró magvaimat nektek kínálom,
Feltörekvő vágyam égbe kiáltom,
Odaadom kincsem, sajtold ki bátran,
Ringatózzunk együtt a múltó nyárban,
Gondjainkat langyos szellő enyhítse,
Óhajunkat minél messzebb repítse!

Magpergés

Nevem ott áll:
Anyakönyvben
Porosodik,
Revesedik,
Atka rágja.
Felülírhatsz,
Opálfényben
Rám találhatsz,
Görbe tükröm
Óvilági.

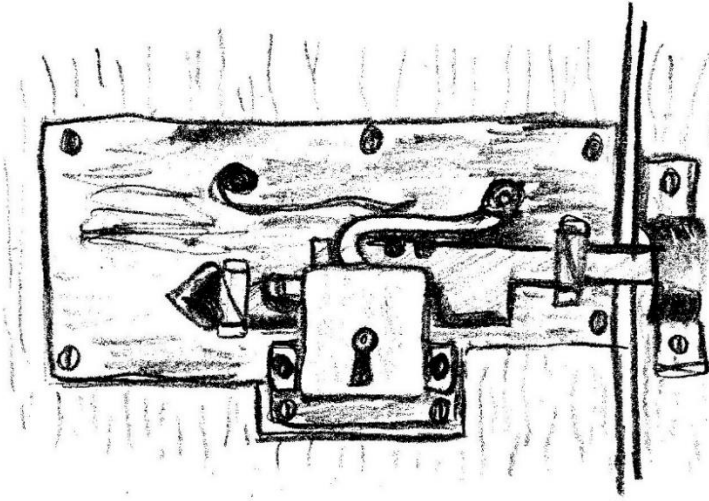
Eltörölve

Szánalmas a vágyam,
Éltemet kacagják.
Leomlik légváram,
Múltamat tagadják.
Alacsonyan szálllok,
Lehúznak a földre,
Oltalomra várok,
Magasabb körökbe.
Helyemet betöltik,
Arctalanná válok,
Reményem kitörlik,
Celebködben járok.

Meghasonlás

Szederjes lett arcod,
Élesebb a nyelved,
Lidércekkal harcolsz,
Megtagadod elved.
Alamizsna-jussod
Lopva felemészted,
Oktalan virtusod
Maradandó részed.
Hatalmas óriás
Avítt ellenfeled,
Romokban hever már
Céltalan életed.

Zár-latolgatás

Átjáró

Azt hiszed, hogy ismersz,
Ám száztitkúvá lettem.
Lelkem labirintus,
Melyben eltévedhetsz.
Figyeld, merre tartasz!
Elég egy pillanat,
S elkavarodsz bennem.
Tudatom megőriz,
Mutatja az utat,
Vigyázzuk épségét,
Méltó emberségét!
Sárgyagból gyúrtak
Engem is és téged,
Ezt az egyet nézd el,
Bocsásd meg kettőnkért,
Mert egyedülvalóságunk
Most az egész tőkénk.

Zavar

Színehagyott faliképek,
Agyonkopott kárpitok!
Messze réved az időben,
Feltárul még új titok?
Úgy tesz, mintha értené is,
Mit érzékszerve felidéz.
Homályos csend veszi körbe:
Elképesztő szakadék.

Csendesen kutat a mában,
Minden hajszála fehér,
Elszalad a gondolata,
Elfelejt, mit remélt.
Lágy már minden, túl képlékeny,
Formátlan és csenevész,
Ki akarna törni bentről,
De hisz nincs bezárva szegény!

Más rácsot kéne itt rázni,
Ám korlátolt az öntudat,
Gyere többször, látogasd meg,
Örülj: érdeklődést mutat!
Összemosódnak a képek,
Újra nő a messzeség,
Amit a sors gazdagon mért:
Most már fájó veszteség.

Táncoltató

Huppan a földön,
Felállni próbál újra.
Kis keze tapad a kőhöz,
Kocsma padlatja vonzza.
Mosolyog, nem fáj semmi,
Igaz, csak kosz ragad rá így,
Talán nem tudja most még,
Mi ez a furcsa lárma.

Néhány üveg csodálja,
Félta a pulton a korsó,
Talpra segíti az anyja,
Mutatja, hogy táncoljon...
Kinyújtott karokkal repdes,
Akár egy igazi angyal,
Sokadszor botlik, mászik,
Emelik négykézlábból,
Nem érti, mi történik,
De azért ropja a táncot.

Sorsa az arcára írva.
Ki kéne ragadni innen,
Ne legyen bohóc a bábból,
Hadd nőjön tisztességben!
Nem való ide e lányka,
Kitörni nem lesz módja,
Bármi lehetne belőle,
De nem itt, a kocsmaporban.

Megszokott vendég volna?
Mindenki hagyja, nem szól,
Nem avatkozik dolgába.
Ki ugyan nem szolgálják,
De mit keres itt, az ivóban?
Hogyha ez dohánybolt volna,
Be sem tehetné lábát,
Pedig itt több kár éri,
S ezt mindenki jól elnézi...

Egy évet tán megélt már,
S megpecsételődött sorsa.
Elmegy a cinkos vendég,
Ám ott táncol még e csöppség!

Kérdéseidre...

Az értetlenség
Kétségbeesett jaja
Kiált szemedben.

Tompul az elméd,
Felfogni nem tudja már,
Mi mit jelenthet.

Háborogsz egyre,
Még bonyolultabb lett most
Az egyszerűbb is.

Ugyanazt kérded,
S hiába kapsz rá választ,
Újra csak várod.

Elfordulok, hisz
Szemrehányóan nézel.
Mit felelhetnék?

Megcélözva

Hűvös halomban
Fák heverednek,
Hólepel híján
Csak feketednek.
Gyászolják létünk,
Ázik a tavasz,
Veszélyben lényünk,
Kattan a ravasz...

Hiába harcolsz
Végzeted ellen,
Lehetsz te bátor,
Lázadó jellem,
Helyedre lép majd
Egy másik dőre,
Mit is akarhatsz
E kis időre?

Halandó hittel
Áltatod magad,
Boldogságod is
Csak ebből fakad...

Bánathálóban

Elnézed, ha csapkod,
Kivárod, míg csitul.
Nem is rád haragszik,
Mégis téged bánt.
Felemeli hangját,
Szemrehányóan néz,
Nem érti, az Élet
Miért dühös rá.

Ellenségnek látja
Sorsát is és Téged,
Mebánja ő aztán,
Ellágyul szava.
Szeretettel érint,
Kérlelő a szeme,
Tudod, miért ilyen,
Nem neheztelsz rá.

Segítesz, ha hagyja,
Mebocsájtod mérgét,
Ellátod, viseled
Fájdalma terhét.
Behálóz a bánat,
Gabalyodik szíved,
Kettős így a fájás –
Elűződ a Jajt.

Neked is van bajod,
Soha nem panaszkodsz,
Elárulja arcod,
Torzul mosolyod.
Gyengédséggel felelsz,
Gondoskodsz és ápolasz,
Szereteted mindig
Elfojtja dühét...

Kórházban

Szeretetből fakad
Félelmem és hitem:
Nem tudlak már felemelni,
De még tartalak.
Elengedni nem akarlak,
Kicsusszansz kezemből,
Újra megragadlak,
S Te megtartod magad.
Nem igazodhatsz ki,
Így megbízol bennem,
Elfogadod kezem,
Támaszkodhatsz rám.
Összelüktet erünk,
Beszédes a szemünk,
Tekinteted kérlel,
Egyet akarunk.
Mire szívünk vágyik,
Ellentmond az észnek,
Mégis azt választom,
Mit a szeretet...
Az orvos is ember,
Azt tenné, mit én most,
Mást sugalmaz mégis,
Hisz ő a felelős.
Összezavarodtunk,
Egyikünk sem érti,
Hogy történhet mindez:
Közelít a vég?

Programozottan

Fáradt viszolygás.
Belém vág lét-bilincsem,
Ideje kelni.

Gondolat-zárlat.
Robotként kezdem újra,
Indul a reggel.

Tudatom kattog.
Ja! Az a villamossín.
Kisiklok néha.

Peronfény villan.
Surran a metró – szálllok.
Mi is vezérel?

Lehel és Vág már,
Tanácsstalanná váltam.
Elég a szándék?

Türelemjáték.
Végsőkéig feszül lelkem:
Érték-felesleg.

Emberségcsírák
Váratlan táptalajban
Szökik magasba.

Második műszak.
Próbálok magam lenni.
Sikerül is tán.

Rám tör a hajnal,
Aludni kéne lassan.
Nem hagy a Múzsám.

Bóbiskolok már.
Nemsoká riaszt elmém,
Szundíthatnék még...

Olvasd előlről!
Új nap, de változatlan.
Fáradt viszolygás...

Betelt a tábla

Nehéz elhinni, hiába látod:
Veled is megtörténhet,
Éppúgy, mint bárki mással.
Múlik az öröm és bánat,
Fájdalom, gyönyör is szűnik.
Nem lesz több kétely,
Sem nyugtalanító érzés,
Nem születik több eszme.

Nem gerjed kín vagy harag,
Nem fakad több indulat.
Bőröd nem érez már hideget,
Meleg sem gyötri tested.
Nem mosolyog rád
Többé már senki.
Tudatod sem alakul már.

Igaz, csak egy van belőled,
Mégsem lehetsz kivétel!
Megpecsételődik sorsod,
Eljár az idő fölötted.
Észreveszed, hogy elfáradtál.
Megérted, hol, s mit hibáztál,
S hogy helyrehozni már késő.

Ha előtted van a véged,
Megnyugtatóbb eredményed:
Nem mutogatsz majd vissza,
Múltad, jelened tiszta,
Elfogadod, mi vár rád,
Sok minden áll már a táblán,
De azért ennyi még ráfér:

Lásd meg a jót, a szépet,
Kergess el minden mérget,
Formáld a bajt örömmé,
Semmi nem tart örökké...

Egyetlen voltam

Ha eljön majd a végső, kegyetlen pillanat,
Remélem, méltó lesz a beteljesedés,
Oly nehéz volt minden apró kis mozzanat,
S annyira fájna a teljes feledés!
Hogyan is vigyázzak, ha megőrült a sátán,
Hiába lapulnék, bárhol utolér.
A források sem tiszták, bárhogya is kívánnám,
Védelmet veszítve csak elkárhoznék.
Sáranyagom gyarló vággyakkal mintázott,
Százitkú lélekké formálódott ugyan,
S tudatom megőrzi egyedülvalóságom,
Má se higgye, hogy hasonló volt tucat...

Tartalomjegyzék

<i>A Magány hegedűje</i>	5
A Magány hegedül	6
Tükörben	7
Tüskék	7
Nem írok, ha	8
Tovafolynék	10
Átverés	11
Rikkanás	12
Kabátban	13
Ki kicsoda?	14
Kimutatás	15
Fújhatom	16
Bánatszellem	17
Mosolyalbum	18
Zavar	20
<i>Te-ázó</i>	21
Mamuska	22
Együtt - nélkülöd	23
Testvérvigasz	24
Számolok vele(d)	25
Kandalló-dal	26
Mihály dala	28
Te-ázás	30
A lemez másik oldala	32
Ha leírom	34
<i>Levelekkel hullok</i>	35
A természet mámorában	36
Az Oszoly csúcsán	37
Szárnylebbenés	37
A Hirsch-oromnál	38
Mátrafüred felé	40
Feneketlen-tó	41
Édes mostoha	41
Sukoró környékén	42

Várgesztes felé	44
Vágy	45
Csúfolódás	45
Szárligeti kör	46
Valahol júliusban... ..	48
Hamis csengés.....	49
Madarasulásom	50
Elhaló kérdés	51
Patakparton	52
Ösvénnyé válok	54
Levelekkel hullok	56
Erdő szeretnék lenni.....	57
Fa voltam egykor	58
Vacogó vágyak.....	59
Csillagokba néző.....	60
Vízió	62
Sün-dörgő	63
Mókus-dal.....	64
A búbos vöcsök dala	66
Sas-dal	68
A monogám kiskakas.....	70
Sün-dal	74
Formálódás	75
Csiszolódva	76
Hegyen formálódtál	77
Jáspisom lettél	78
AmeTISZTánlátás	79
Ezüströggként	80
Módosulásaim.....	81
A-karom	83
Akarom, hogy akarjátok	84
Alfában.....	85
Ellentétek	86
Harc az Okossal	86
Kérdőjelek.....	88

<i>Maskaráim</i>	89
A Szépség koldusaként.....	90
Álarc nélkül	91
József Attila töredékéhez	92
Balassi szemével	94
Szárnyak nélkül	96
Barátságaim ereje	98
Arany Jánosnak - ismeretlenül	100
Szponzor kerestetik!	102
Előhang a Toldihoz	103
Toldi bujdosása	104
Síró vágy	104
<i>Játékosan</i>	109
Az ültetvényeken túl.....	110
Kel-történelem.....	112
Bormámorban	113
A bejgli titka	116
Lájkolás	117
Légy résen!.....	120
Nászutasok... ..	124
Nyughatatlanka	128
Robotlét.....	130
Robottorzó-toborzó	132
Az almától az ómegáig	134
Dionüszoszhoz.....	136
<i>Locsolóversikék</i>	137
Numizmatikus locsolóvers.....	138
Késő bánat	138
Sorban	138
Tojásröpte	138
Óhaj	139
Húsvétkor	139
Orv locsoló.....	139
Terelve.....	139
Felfrissülés	140
Hívogató	140

Akrosztichonokban	141
A Farkasréti temetőbe tartva	142
Hervadás	142
Számvetés	142
Zsarátnokként	143
A kárvallott	143
Fanyar humor	143
Föntről	144
Kullogó szekér	144
Lélekvándorlás	145
Darabokban	146
Foszló ködben	146
Rémlesz	147
Foszladozó zsinór	148
Mi a vétkem?	148
Felüzetés	149
Karácsonyi életkép	149
Kontysimító	150
Ragaszkodás	150
Súlytalanság	150
Leráznám magunkról	151
Napraforgó-dal	151
Magpergés	151
Eltörölve	152
Meghasonlás	152
Zár-latolgatás	153
Átjáró	154
Zavar	155
Táncoltató	156
Kérdéseidre	158
Mecélozva	159
Bánathálóban	160
Kórházban	161
Programozottan	162
Betelt a tábla	164
Egyetlen voltam	165

Betűrendes címmutató

A bejgli titka
A búbos vöcsök dala
A Farkasréti temetőbe tartva
A Hirsch-oromnál
A kárvallott
A lemez másik oldala
A Magány hegedül
A monogám kiskakas
A Szépség koldusaként
A természet mámorában
Akarom, hogy akarjátok
Álarc nélkül
Alfában
AmeTISZTánlátás
Arany Jánosnak – ismeretlenül
Átjáró
Átverés
Az almától az ómegáig
Az Oszoly csúcsán
Az ültetvényeken túl
Balassi szemével
Bánathálóban
Bánatszellel
Barátságaim ereje
Betelt a tábla
Bormámorban
Csillagokba néző
Csiszolódva
Csúfolódás
Darabokban
Dionüszoszhoz
Édes mostoha
Egyetlen voltam
Együtt – nélkülöd

Elhaló kérdés
Ellentétek
Előhang a Toldihoz
Eltörölve
Erdő szeretnék lenni
Ezüströggént
Fa voltam egykor
Fanyar humor
Felfrissülés
Felüzetés
Feneketlen-tó
Foszladozó zsinór
Foszló ködben
Föntről
Fújhatom
Ha leírom...
Hamis csengés
Harc az Okossal
Hegyen formálódtál
Hervadás
Hervadás
Hívogató
Húsvétkor
Jáspisom lettél
József Attila töredékéhez
Kabátban
Kandalló-dal
Karácsonyi életkép
Kel-történelem
Kérdéseidre...
Késő bánat
Ki kicsoda?
Kimutatás
Kontysimító
Kórházban
Kullogó szekér

Lájkolás
Légy résen!
Lélekvándorlás
Leráznám magunkról
Levelekkel hullok
Madarasulásom
Magpergés
Mamuska
Mátrafüred felé
Megcélozva
Meghasonlás
Mi a vétkem?
Mihály dala
Módosulásaim
Mókus-dal
Mosolyalbum
Napraforgó-dal
Nászutasok
Nem írok, ha...
Numizmatikus locsolóvers
Nyughatatlanka
Óhaj
Orv locsoló
Ösvénnyé válok
Patakparton
Programozottan
Ragaszkodás
Rémlesz
Rikkanás
Robotlét
Robottorzó-toborzó
Sas-dal
Síró vágy
Sorban
Sukoró környékén
Súlytalanság

Sün-dal
Számolok vele(d)
Szárligeti kör
Szárnyak nélkül
Szárnylebbenés
Szponzor kerestetik!
Táncoltató
Te-ázás
Terelve
Testvérvigasz
Tojásröpte
Toldi bujdosása
Tovafolynék
Tükörben
Tüskék
Vacogó vágyak
Vágy
Valahol júliusban...
Várgesztes felé
Vízió
Zavar
Zavar
Zsarátnokként

A természet részének érzem magam. Levelekkel hullok, s tán erdei ösvénnyé válok egyszer. Világomban a körülöttem lévő tárgyak olykor átlelkesülnek, állataim is képesek emberként látni, érezni, gondolkodni. Gyakran belém vág azonban lét-bilincsem, sokszor bánathálóban vergődöm, hisz városlakóként, igaz, száztitkú lélekként gomolygok ide-oda.

Bár ez már a második verseskötetem, kitartok amellett, hogy prózaíró vagyok. Biztos, hogy ezután is fogok verseket írni, de valószínűleg sosem leszek költő. Időnként megmagyarázhatatlan módon meglep a ritmus, és akaratlanul is rímekbe rendeződnek gondolataim. Hangulataim, érzéseim, vágyaim, kételyeim gyakran ebben a formában törnek elő; versírássá készítenek, tovább élnek bennem például József Attila, Tóth Árpád, Ady, Arany, Petőfi szavai; de néhány játékos, tréfás, meszeszerű kis történetem is versszerűvé formálódott.

Többségében a Barátok Verslista heti játékaival és nyilvános pályázataival érintették bennem ezeket a verseket, melyek között szép számmal található akrosztichon is. Szeretek játszani, kísérletezni.

Kipróbáltam a haikut is, és bár tizenhét szótagos versikéimet nem tartalmazza a kötet, van benne néhány vers, mely szakaszolásában követi ezt a formát. Kirajzolódik ars poeticám is, miközben a halál árnyékában reagálok az élet dolgaira...